

Miners i mineria
**Hereus d'una tradició
de resistència**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Ángel Strapazzón
**“Ens sentim militants
de la mare terra”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N279

27 de juny de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Mas destina a pagar dèficit els 400 milions de la privatització de l'aigua

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Per contra, els consistoris del Figaró-Montmany i Arenys de Munt remunicipalitzen el servei. Les mobilitzacions a Bétera, País Valencià, aturen la privatització

JORDI BORRÁS

Una cassolada a la seu central de CIU a Barcelona el 25 de juny va posar el punt i seguit a les mobilitzacions contra el projecte urbanístic que faria desaparèixer les terres agrícoles del Delta del Llobregat

Eurovegass topa amb una forta resistència

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

**L'agressió de la sala
Stroika va ser una venjança**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

**Insurrecció popular
al cor del Sudan**

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

**The Mamzelles irromp
a l'escena musical**

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

estirant del fil

CATALUNYA · ESCLATA EL DEBAT SOBRE LA MERCANTILITZACIÓ DE L'AIGUA

Aigua Societat Anònima

L'avantprojecte de privatització de l'empresa Aigües Ter-Llobregat hipoteca les generacions que han de venir i genera grans dubtes sobre el control democràtic de la gestió de l'aigua

Oscar Romero
redaccio@setmanaridirecta.info

S'enduen l'aigua cap al seu molí, en sentit literal. El 31 de maig, la Generalitat va publicar l'avantprojecte de privatització de l'empresa Aigües Ter-Llobregat (ATLL), que abasteix l'aigua en alta -des de la font d'aigua fins als dipòsits municipals- de la ciutat de Barcelona, la seva àrea metropolitana i nou comarques del seu voltant. L'empresa pública és propietària de les instal·lacions que potabilitzen l'aigua del Ter i el Llobregat i dessalinitzen l'aigua de mar i la seva clientela són les empreses de distribució en baixa -des dels dipòsits de capçalera fins a les llars-, tant públiques com privades. Es calcula que ATLL abasteix prop de cinc milions de persones de més de 100 municipis.

La privatització d'ATLL i el desmantellament de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) suposen un canvi de paradigma en la gestió de l'aigua al nostre país. S'abandona el model actual, majoritàriament públic i que contempla la gestió integral i ecosistèmica de l'aigua -abastament, sanejament, rius i aqüífers-, per instaurar un model basat en el negoci privat que només contemplarà l'abastament i el sanejament i que podria suposar, segons denunciïn diferents organitzacions socials, danys mediambientals, un augment del preu de la factura de l'aigua i, possiblement, acomiadaments de personal.

Es vol instaurar un model basat en el negoci privat que només contemplarà l'abastament i el sanejament

Fa anys que el sector privat deleja l'últim tros del pastís. L'electricitat, el gas i les comunicacions ja són serveis domèstics bàsics totalment privatitzats, però l'aigua encara s'hi resisteix. Amb el subterfugi de la crisi econòmica, arriba la gran oportunitat. La comercialització d'un servei bàsic com l'aigua és seductora per les

El riu Ter, una de les principals fonts d'abastament d'aigua de Catalunya, a l'alçada de l'aiguabarreig amb el riu Freser

empreses perquè genera molts beneficis, pocs riscos i molta liquiditat, ja que les usuàries paguen els seus rebuts cada dos mesos. Ho reconeixia sense cap mena d'escrúpols la presidenta autonòmica de Madrid, Esperanza Aguirre, durant l'anunci de privatització del canal Isabel II: "És una rendibilitat molt segura, tothom consumeix aigua".

Malvendre Aigües Ter-Llobregat

Amb la venda d'ATLL, el govern pretén ingressar 995,5 milions d'euros. Oficialment, el que es farà no serà vendre les infraestructures, sinó externalitzar els serveis que ofereix per un període de 50 anys. L'empresa concessionària haurà de pagar 400 milions d'euros inicialment i la resta de forma esgla-

nada al llarg d'aquest període. La Plataforma Aigua és Vida ha denunciat aquesta mala venda, ja que ATLL està valorada en 1.400 milions d'euros. Desvestir un sant per vestir-ne un altre, Mas destinarà els 400 milions obtinguts a reduir el dèficit general de la Generalitat, tot i que la llei omnibus -aprovada pel propi govern a finals de l'any passat- preveia que els fons aconseguits per aquesta privatització es dediquessin al dèficit, les inversions i el manteniment del cicle de l'aigua.

L'operació hipoteca les generacions que han de venir i genera grans dubtes sobre el control democràtic de la gestió de l'aigua en el futur. El preu de la factura de l'aigua pujarà, com a mínim, entre

un 30 i un 40%. És el que es desprèn de la pàgina 36 de l'avantprojecte, la tarifa de l'aigua que paguen les distribuïdores en baixa a ATLL passarà dels 38 cèntims d'euro per metre cúbic als 85 cèntims d'euro. Un increment que recaurà en les consumidores i que encara podria augmentar més perquè, probablement, serà la principal font de finançament amb què la conces-

El govern d'Artur Mas destinarà els 400 milions obtinguts a reduir el dèficit general de la Generalitat

sionària haurà d'afrontar els costos d'explotació, recuperar el cànon que pagarà a la Generalitat, finançar les inversions que estableix la concessió i repartir beneficis a accionistes. Segons publicava un diari econòmic digital la darrera setmana, les empreses interessades en Aigües Ter-Llobregat -Agbar, Comsa Emte i Aqualia (FCC)- estarien pressionant el govern perquè abaixi el preu de la concessió.

Remunicipalitzar la gestió de l'aigua

L'incompliment de les promeses sobre les millores del servei, la qualitat i el preu de l'aigua per part de les empreses privades està provocant processos de remunicipalització o de privatització a la inversa. A París, l'Ajuntament va remunicipalitzar el servei l'any 2010 i va aconseguir rebaixar les tarifes l'any següent. A Itàlia, es va fer un referèndum on van votar més de 25 milions de persones i es va aconseguir aturar la privatització del servei públic de l'aigua. Als Països Catalans, també comptem amb alguns casos: s'ha remunicipalitzat el servei al Figaró-Montmany i a Arenys de Munt, i s'ha aconseguit aturar la privatització a Bétera.

L'ACA, en punt mort

Mentrestant, l'Agència Catalana de l'Aigua, l'altre pal de paller de la gestió pública de l'aigua, continua a la deriva. L'ERO planeja sobre el personal i, probablement, aterrarà cap a finals d'any. De moment, ja hi ha hagut una desena d'acomiadaments i unes quantes baixes voluntàries. El centre de telecontrol està aturat, les tasques d'inspecció s'han reduït i el material fungible d'oficina és molt escàs. L'ACA és l'empresa pública que es va constituir com a Administració Hidràulica de Catalunya l'any 2000 per gestionar i planificar el cicle integral de l'aigua sota els principis de la Directiva Marc de l'Aigua europea. El deute de 1.350 milions d'euros que arrossega es deu, segons denunciïn les treballadores, a la manca de voluntat política per finançar les inversions dutes a terme. Gabriel Borràs, excap de Planificació a l'ACA, ho explicava clarament fa uns mesos: "Fa poc temps, el president Jordi Pujol va declarar que l'ACA podia arruïnar el país. Jo diria, en tot cas, que ha estat la classe política la que ha arruïnat l'ACA".

> El cas de Martorell

Martorell és un exemple del que pot suposar privatitzar l'aigua. L'any 2009, l'Ajuntament va concedir el servei d'aigües, que fins llavors gestionava l'empresa municipal Aigües de Martorell, a l'empresa Sorea (Grup Agbar) per un període de 30 anys. El govern convergent va prometre,

aleshores, que la qualitat de l'aigua milloraria i que el preu de la factura no pujaria. El març passat, però, CIU i PP van aprovar una pujada de la factura de l'aigua del 100%. L'oposició municipal ha denunciat que la qualitat de l'aigua no ha millorat i que Sorea no ha fet les inversions promeses.

+INFO

plataformaaguaesvida.wordpress.com

> L'aigua ha estat declarada com un dret humà fonamental per l'ONU, però, no obstant això, la seva gestió es pot privatitzar. El desmantellament de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) i la imminent privatització de l'empresa pública Aigües Ter-Llobregat (ATLL) suposen un canvi de paradigma en la gestió de l'aigua als Països Catalans. S'abandona el model actual, majoritàriament públic i que contempla la gestió ecosistèmica de l'aigua, per instaurar un model de gestió privada que podria causar danys mediambientals, un augment del preu de la factura de l'aigua i acomiadaments de personal.

estirant del fil

CAMP DEL TÚRIA · MOBILITZACIONS CONTRA LA PRIVATITZACIÓ DE L'AIGUA

“L'aigua és del poble i sempre serà del poble”

Amaya Ruiz
Bétera

“**H**em guanyat. L'aigua és del poble i sempre serà del poble”, va afirmar el portaveu de la Iniciativa ciutadana per la Gestió Pública de l'Aigua de Bétera, el dimecres 20 de juny, en sortir de l'Ajuntament amb els braços alçats i enmig de la cridòria de la gent. Diferents representants del col·lectiu s'acabaven de reunir amb l'alcalde, Germán Cotanda (PP), per segona vegada en una setmana. A la primera reunió, la resposta va ser dilatòria i gens concreta, però, a la segona, l'alcalde va decretar la suspensió del projecte de privatització de l'aigua. La victòria era del poble.

A principis de juny, en un ple extraordinari, quasi com un xiuxiueig i sense transparència, en una sessió on no es permetien preguntes, l'Ajuntament de Bétera aprovà el plec de condicions per privatitzar l'aigua. El boca-orella havia fet omplir la sala de plens de gom a gom. L'equip de govern acabava de plantar, sense saber-ho, la llavor de la resposta ciutadana, fins aleshores endormiscada.

Privatització d'avui a demà

Bétera és un poble del Camp de Túria, amb poc més de 21.000 habitants, la meitat de les quals viuen dins el nucli urbà. La resta viu en cases i xalets a les urbanitzacions del terme. El PP governa l'Ajuntament des de l'any 2003, tot i que mai no ha obtingut la majoria absoluta i sempre ha necessitat governar en coalició, primer amb Unió Valenciana i la Unió i Progrés Independent de Bétera (UPIB) i ac-

L'Ajuntament volia imposar el projecte de privatització de l'aigua sense debat públic i amb la màxima opacitat

tualment només amb la segona. L'Ajuntament volia imposar el projecte de privatització de l'aigua sense que constés a cap programa de les eleccions d'ara fa un any (maig 2011), sense debat públic i amb la màxima opacitat. Al·legant que la gestió de l'aigua era defici-

tària, després de no haver actualitzat les tarifes des dels anys 90, l'Ajuntament proposava vendre la gestió a una empresa privada per tres milions d'euros i durant 25 anys, amb el vist-i-plau per fer negocis fora del control municipal, com ara la venda d'aigua dels aqüífers a l'exterior, una possibilitat prevista al plec de condicions. “Un regal incompreensible”, segons Pau Pertegaz, portaveu de la Iniciativa ciutadana, “que respon a la immediata necessitat de tancar un forat de déficit en els comptes municipals, provocat per una mala gestió i un mal govern. La venda de l'aigua és pa per hui –per un hui molt curt– i fam per demà”.

Però la gent del poble va decidir exercir el seu dret a opinar, a la democràcia. D'aquí va sorgir la Iniciativa ciutadana per la Gestió Pública de l'Aigua, Bétera per l'Aigua, un conjunt de ciutadans i ciutadanes de Bétera que es van posar a treballar de valent: van fer una assemblea oberta per organitzar-se; començà la recollida de signatures de suport al manifest *Per un referèndum sobre el model de gestió de l'aigua. 10 motius per defensar la gestió pública de l'aigua de Bétera*; van convocar la gent a assistir al ple

“Bétera per l'Aigua” ha fet servir els balcons del poble per visibilitzar la campanya

ordinari del juny, i van iniciar la campanya que va donar veu als balcons del poble. Pocs dies després, més de 4.500 persones censades a Bétera, gairebé un 50% del total de la població del nucli urbà, ja havien signat en contra de la privatització i un centenar de balcons parlaven amb palanganes, garrafes, ampelles i regadores i un missatge ben clar: *L'aigua és del poble i volem decidir*.

La privatització de l'aigua: la gota que fa vessar el got

El veïnat, que durant molt temps havia observat el declivi de la política municipal, finalment s'ha armat de valor i raons per organitzar-se, sense distinció de tendència política ni edat ni sexe, en defensa d'una causa comuna. S'han distribuït carrers i zones del poble perquè no quedi ningú sense signar. Molts veïns i veïnes han fet el pas de sortir al carrer a dir la seva: a dir que ja n'hi ha prou; que l'aigua no es ven; que fa segles que la gestió de l'aigua és pública i no es pot privatitzar d'un dia per l'altre; que els interessos d'una companyia privada no coincideixen amb els de la societat, i que, si l'Ajuntament ha deixat deteriorar la gestió de l'aigua fins a presentar-la com a inviable, és responsabilitat seva sanejar-ne la gestió i mantenir-la. Tampoc no estan disposats a assumir l'encariment del cost de l'aigua que suposarà per a tot el veïnat, ja que el plec de condicions parla de la pujada d'un mínim del 100% que no revertirà en la qualitat dels serveis del poble precisament. La gent del poble no està disposada a cedir davant un xantatge barroer, quan l'Ajuntament lliga la privatització a l'aprovació del pla d'ajust municipal i ho presenta com l'única manera de quadrar els comptes. El poble exigeix que es respecti el seu dret de decidir a favor de la transparència democràtica.

Ara parla el poble

Durant dos dimecres, el poble de Bétera ha sortit al carrer amb perols, xiulets i altres atuells sorollosos per exigir a l'Ajuntament una resposta a les més de 4.500 signatures contràries a la imposició d'un model privat de gestió de l'aigua. Per la seva banda, el veïnat també ha demanat explicacions als regidors, bé anant-los a veure, bé manifestant obertament el seu malestar, i finalment han aconseguit que l'Ajuntament es fes enrere. A la reunió amb la comissió de Bétera per l'Aigua, l'alcalde s'ha compromès a aturar el projecte i a oficialitzar-ne la paralització al ple de juliol. També ha convidat Bétera per l'Aigua a

“La venda de l'aigua és pa per hui –per un hui molt curt– i fam per demà”

participar en les decisions que s'hauran de prendre en relació a la gestió de l'aigua. En quinze dies, la feina està feta. Les celebracions estan plenes d'entusiasme, però també existeix una lleu ombra de desconfiança. Quins interessos hi deu haver darrere aquesta decisió? Quina estratègia política? Avui dia, sorprèn que un equip de govern escolti el clam popular o sucumbeixi a la pressió veïnal i es faci enrere en un projecte que volia imposar amb molta pressa. Però la gent ha estat valenta, no ha donat el braç a tórcer i ha demostrat que, juntes, es pot; que si el poble baixa al carrer i participa, si s'uneix i alça la veu per defensar els seus drets, el resultat és la victòria.

Les regadores, però, encara pensen dels balcons. Bétera no abaixa la guàrdia.

La plataforma opositora ha recollit 4.500 signatures contràries a la imposició d'un model privat de gestió de l'aigua

, impressions

Xavier Diez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

L'orfandat política dels treballadors

Primeres eleccions al Parlament de Catalunya, el 1980. Anunci electoral del PSUC. Un grup de treballadores, inequívocament identificades amb granota blava, surt de la fàbrica. Amb una música festiva, desfilen altres imatges en aquesta mena de prehistòria dels espots electorals televisius; un mercat, criatures en un parc, famílies somrients, uns pescadors de la Barceloneta que arriben a port, els carrers d'un suburbi, jubilats modestos que juguen a petanca... Entremig, un grapat d'intel·lectuals (Jordi Solé Tura, Francesc Candel, Montserrat Roig, Manolo Vázquez Montalbán, Antoni Tàpies, Víctor Mora, Francesc Vallverdú, Rafael Alberti i Jaume Perich) que demanen el vot per al seu partit, aleshores amb l'adjectiu inequívocament "comunista".

Una part extensa de la societat ha interioritzat la idea que els treballadors són els 'altres'

Més de tres dècades després, aquest document gràfic traspua un aire anacrònic. Almenys les cares de sorpresa dels nois i noies de 20 anys que el contemplen a la classe d'història així ho semblen constatar. I no m'es-tranya! Avui pràcticament cap treballador apareix a les pantalles dels televisors. Els anuncis electorals, estèticament més acurats i amb missatges gens explícits (com passa amb la publicitat en general) han invisibilitzat el treball i els treballadors. Les classes baixes han desaparegut del mapa. La seva representació social, exhibida als mitjans de comunicació, semblen haver-les esborrat, o sorgeix només com a impúdica exhibició de misèria *lumpen* estil *Callejeros*. Ja ens ho advertia Neil Postman. La representació de la realitat ha estat subvertida a partir d'una lectura superficial de la pantalla, enfront a l'anàlisi i reflexió. La *telerealtat* (un oxímoron) sanciona unes classes baixes que, segons una acurada investigació sociològica de Marina Subirats per a l'àrea metropolitana de Barcelona, resulten ser, estadísticament parlant, prop de dues tercers parts de la població.

SOL UNDURRAGA

Malgrat que el treball (o el desig de fer-ho) continua acaparant la major part de les energies i el temps dels adults, està invisibilitzat. Els models socials, reflectits a la publicitat, als mitjans de comunicació, als referents artístics, literaris, cinematogràfics, dibuixen persones que no se sap ben bé a què es dediquen. El treball i el treballador tenen mala premsa. La precarietat i aquesta idea de societat líquida en què les persones circulen d'una activitat a una altra sense ofici definit, sotmès al canvi i la flexibilitat permanent ha tatuat en la consciència col·lectiva que la vida real comença quan acaba la jornada laboral. D'aquí que l'oci representi de manera creixent l'eix central de l'existència de molta gent. No fa gaire anys, aquest conjunt de transformacions que ha experimentat el món del treball assalariat, que consisteix en la devaluació i ocultació del treballador, inspirà un gran llibre del sociòleg Richard Sennet *El respecte*, en el qual explicava com s'havia erosionat la idea de l'orgull d'ofici i professió en una societat global on, aquesta sensació de pertinença a les classes mitjanes

(una sensació del tot irreal) havia precipitat una baixa autoestima dels treballadors, la qual cosa implicava una creixent vulnerabilitat, una inferioritat apresada, un complex que l'impedia establir lligams col·lectius de consciència, resistència o cooperació. Avui, els assalariats estan políticament desarticulats i socialment deprimits. Són com tribus d'indis reclousos en reserves, en uns llímbs socials.

Ara per ara, els pitjors enemics dels treballadors són els altres treballadors

És en aquest context que hem de comprendre la demonització pública de la protesta social. Més enllà de la manipulació dels mitjans de comunicació, que pràcticament satanitzen qualsevol conflicte laboral o que es dediquen a criminalitzar vagues i sindicalistes, el cert és que una part extensa de la societat ha interioritzat la idea que els treballadors són els *altres*, i que, malgrat que les condicions laborals i econòmiques del conjunt d'assala-

riats no ha parat de disminuir en aquests temps de revolucions conservadores, difícilment s'associa una identificació amb un estatus que consideren inferior. Ara per ara, els pitjors enemics dels treballadors són els altres treballadors.

És així com hem d'entendre l'orfandat política actual del conjunt d'assalariats. En el món social, i en el món polític, ningú amb capacitat real d'influir de manera real assoleix la missió de representar institucionalment els interessos de la majoria. Tots els partits afirmen comportar-se d'acord amb els valors de les classes mitjanes (malgrat que tots acaben essent teledirigits per les elits financero-especulatives). Tanmateix, les esquerres fa temps que van abdicar a representar a una majoria que ha perdut la capacitat de contemplar-se al mirall. Aquell PSUC de 1980, en el fons, no deixava de ser una formació electoral hipòcrita, que reflectia un cert despotisme; els treballadors voten, els intel·lectuals dirigeixen. Avui, ni tan sols busquen manipular-los, per por que això desvetlli les seves consciències o els atorgui identitat col·lectiva.

Trenta anys després d'aquell anunci, les circumstàncies han canviat. El conjunt de treballadors manté, paradoxalment, un millor nivell educatiu, una major capacitat de governar-se per si mateixos, un coneixement més profund del món. L'articulació, encara insegura, del moviment antiglobalització així ho demostra. Tanmateix, si bé fóra l'ideal plantejar una emancipació al marge de la política (com van poder fer els nostres avantpassats el juliol del 36), el cert és que a dia d'avui, les esquerres convencionals han renegat del seu propi llenguatge i neguen el reconeixement de la majoria social. Per als partits amb possibilitats de redactar el BOE i el DOGC, els assalariats no existeixen. Continuen com a grups polítics tancats, maquinàries de poder blindades contra qualsevol ingerència del ciutadà comú, i acurat complidor dels interessos dels seus mecenes. Bona part de la depressió col·lectiva prové d'aquest sentiment. El de l'orfandat política d'una majoria d'assalariats que no trobem cap referent a les institucions. Ja ho va deixar ben clar el clam del 15-M. En realitat, més que un clam, una constatació. Ningú no ens representa!

Félix Pardo · Membre del Projecte Democràcia Econòmica
opinio@setmanaridirecta.info

El consum responsable: un mitjà poderós per a democratitzar la democràcia

Per què resulta tan difícil que una persona amb sensibilitat social i una ideologia d'esquerres faci un ús responsable del mercat de béns i serveis? No és per ventura l'hedonisme més groller, el consumisme narcisista, l'individualisme com a forma postmoderna d'identitat alguns dels més potents codis simbòlics de l'ordre social que imposa l'actual sistema capitalista com a política econòmica del gaudi a fi de garantir el control social? Fins que aquestes qüestions no tinguin resposta, tota proposta per estimular i potenciar el consum responsable és com crear un sac màgic sense fons on es perd tot el que s'hi

No tenim cap obligació de consumir ni el consum s'ha d'identificar amb el gaudi

fica. Ja podem parlar de valors de les persones, d'uns determinats hàbits i pràctiques que haurien d'assumir la gent, d'instruments a l'abast de les empreses amb responsabilitat social, com les etiquetes socials, o bé a l'abast dels poders públics amb voluntat de corregir els dèficits ètics de les empreses, com les clàusules socials, que tot i la seva racionalitat no tindran cap efi-

ciència en la vida social si abans no entenem el mecanisme psicològic que ens aboca al consumisme i fa possible la reproducció del sistema capitalista en la vida quotidiana de les persones i de forma inconscient.

Ja des de fa unes quantes dècades, però sobre tot després del Maig del 68, el control de la vida social no s'efectua tant en la repressió del desig sinó, tot el contrari, en la seva excitació sense

límit. Ara, el que està mal vist socialment és la censura dels nostres desitjos. El gaudi s'ha convertit en un imperatiu social. D'aquesta manera, la frustració ja no respon tant a la insatisfacció d'un desig, sinó a l'impossibilitat de complir en tot el seu abast l'imperatiu social del gaudi, que ens empeny a una cerca obsessiva de tota classe de plaers a través d'un consumisme narcisista que es torna compulsiu. No té res

d'estrany, així doncs, que el màrqueting i la publicitat siguin el cant de les sirenes del capitalisme postmodern.

Així doncs, quan l'actual sistema capitalista anul·la drets socials i laborals fonamentals i, fins i tot, posa en perill la nostra vida biològica, ja que l'imperatiu social del gaudi es converteix en una pulsio de mort, cal una reacció biopolítica per una necessitat de supervivència com a individus i com a essers socials. L'acte revolucionari més vital que podem fer avui en dia és un acte de consum reflexiu i conscient. No tenim cap obligació de consumir ni el consum s'ha d'identificar amb el gaudi. D'aquesta manera ens podem alliberar de la socialització consumista que ens aboca a una vera desocialització, en la mesura que el consum responsable ens permet triar aquells béns i serveis que potser no ens són còmodes i plaents, però que són els que lliurement hem decidit i ens són útils per a nosaltres. En conseqüència, sostraint el consum dels automatismes del mercat i anteposant la llibertat individual als imperatius socials, podem democratitzar la democràcia mitjançant la dimensió ètica del consum, la deliberació racional per damunt de la tirania de la moda i la publicitat i l'elecció d'aquelles empreses amb valors morals compartits. Tot un seguit d'actes amb els quals podem garantir una socialització basada en la llibertat i autonomia de les persones.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Terrassa, tothom suma? O quan les places van deixar de ser públiques

Assemblea de Joves, Terrassa

El mesos de juny i juliol, l'Assemblea de Joves de Terrassa tenia preparat, i de fet, en manté la proposta per tercer any consecutiu, les sessions de cinefòrum a la fresca que en els darrers dos anys han vestit la plaça Vapor Ventalló de moviment i debat crític al voltant de temàtiques que ens preocupen com a joves, però també com a ciutadanes de Terrassa, compromeses amb el pensament crític i la transformació social.

La sorpresa, enguany, és que l'Ajuntament de Terrassa, el que defensa la ciutat de les persones on tothom suma, ens denega el permís al·legant molèsties al veïnat. Malauradament i sense voluntat de ser mal pensades, veiem un rerefons una mica més obscur. És possible que el vertader motiu sigui que a l'Ajuntament no li convé que el jovent s'organitzi fora del seu entramat? I que precisament sigui aquest jovent autoorganitzat el que denuncia el sistema capitalista i les seves estructures de reproducció de desigualtat? És possible que el que no convingui actualment siguin el debat i el replantejament del model socioeconòmic i polític tan questionat actualment? I si no és aquest el motiu de la denegació del permís, entenem que és el de les molèsties que, un cinefòrum que es realitza al vespre de les nits d'estiu, ocasiona al veïnat. Si és aquest el motiu real no poden estar-nos de questionar-nos-en novament el rerefons. Haurem d'entendre, doncs, que l'Ajuntament avantposa els interessos de la propietat privada circumdant a la plaça del Vapor Ventalló a l'ús de l'espai públic per part d'un sector de la població que, tot i ser jove, i precisament per aquesta condició, té més necessitat de trobar-se a les places, compartint moments, espais i idees.

Ens queda una tercera línia d'anàlisi paral·lela a les dues lectures anteriors i és que o bé l'Assemblea de Joves de Terrassa posa en perill quelcom que vol mantenir l'ajuntament o bé, que l'ajuntament en la línia de la resta d'institucions, està posant els nostres drets en perill. O potser les dues opcions no són exclouents, sinó complementàries?

Així doncs, només en queda esperar el replantejament i correcció del consistori en aquesta qüestió, ans al contrari ens veurem obligades a entendre que no tenim cabuda a la nostra (seva) ciutat i, per tant, no té sentit demanar res a l'ajuntament, sinó simplement apropiari-nos legítimament de l'espai públic que ha estat i segueix sent espai de socialització i ús col·lectiu.

. EN CALENT

Que no mos furten la llengua, astí en català

Berta Menén Ortín i Josep Mesalles Vilanova són estudiants fragatins

La croada contra la llengua a la Franja de Ponent fa anys que existeix i la dreta espanyola la té subtilment a la reserva per imposar-la en moments de feblesa, en contextos de confusió social, de crisi ètica i econòmica, com darrerament ha demostrat a les Illes Balears i, ara, a l'Aragó.

L'avantprojecte de llei acabat de presentar diu que s'afavorirà la volunta-

rietat i dona "llibertat" als ciutadans de la Franja per expressar-se com vulguin, però sense garantir l'alfabetització. Fins ara els catalanoparlants de l'Aragó ens hem sentit com ciutadans de segona, i ara ni tan sols ens permeten sentir-nos així. Preferim despertar indiferència, que ens ignorin, que ens apartin, que ens rebutgin... qualsevol actitud de les que han tingut fins ara, abans que aquest

imperiós desig que se'ls ha despertat per "ajudar-nos".

Després d'anys de marginació cultural i econòmica del territori catalanoparlant, degut a la ineptitud local de més d'un dirigent polític i amb la voluntat d'afavorir altres zones més *castisses*; després de l'aprovació d'un estatut ridícul en quant a normalització lingüística es refereix per por a ser excessivament criticats pels qui no accepten la realitat sociolingüística de la Franja; després d'aconseguir que les anomenades escoles trilingües de l'Aragó utilitzessin el català en un 30% de les matèries; després de tot aquesta misèria, començarem des de zero amb més força que mai.

. EDITORIAL

Eurovegas pot ser vençut

El macrocasino que Las Vegas Sands vol construir als terrenys del Parc Agrari del Baix Llobregat ataca tots i cadascun dels pilars d'una societat que aspiri a uns mínims drets socials, laborals i mediambientals. Artur Mas està donant acollida al pitjor de la societat nordamericana, a aquella gent que finança les guerres d'Iraq, Afganistan i assetja el poble de Palestina. Sheldon Adelson representa els valors dels neocons més extremistes del Partit Republicà de George Bush (pare i fill), aquells valors contra els que es va alçar la societat catalana l'any 2003 amb una de les icones de la nostra història recent, la Plataforma Aturem la Guerra. Ara, malgrat que ens trobem en un atzucac econòmic i que la demagogia institucional provi de barrejar els interessos d'unes poques famílies

del sector negocis de CIU amb les necessitats de llocs de treball de la majoria, cal desenvolupar una resposta àmplia a la suposada diatriba que ens imposa des de dalt el projecte Eurovegas. Els llocs de treball no poden ser una donació quasi miraculosa engendrada a base de talonari i bombolla immobiliària, el valor de la dignitat laboral hi ha d'anar lligat de manera intrínseca. La Plataforma Aturem Eurovegas ha d'aconseguir desmascarar la farsa de la creació d'ocupació que serveix de coartada per CIU, s'ha de fer que quedin despallats davant l'evidència que Eurovegas és un negoci dels de dalt i pels de dalt, que la destrucció del delta serà irreversible i que les generacions futures ho pagaran car i no ens ho perdonaran. El repté és important, però les forces hi són. Eurovegas pot ser vençut.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Elogi de la ociositat

Javier Borràs
directa@setmanaridirecta.info

El filòsof Bertrand Russell va escriure l'any 1932 un text titulat "Elogi de la ociositat", en el que reflexionava sobre diferents aspectes al voltant del treball. Per una banda, criticava l'"ètica protestant", tant imperant al seu país, on s'elevava el treball com a mètode per arribar a la perfecció moral. Qui més treballava era el més bo; l'intens treball manual era l'eina per arribar a una acceptació per part de Déu i la societat. Aquesta visió tenia l'altra cara de la moneda: qui no es dedicava absolutament al treball, era considerat un gandul i, per tant, algú dolent. Russell va aixafar aquesta visió esclavista demostrant que precisament

l'oci havia estat el motor d'avançament de la societat. Posant l'exemple de l'antiga Grècia (no perfecte, per la discriminació de dones i esclaus), Russell explica que, en poder dedicar els homes gran part del seu temps al cultiu del seu intel·lecte, les produccions de filosofia, matemàtica i física van ser del tot impressionants. Tirant endavant a la història, la majoria de científics i intel·lectuals van poder desenvolupar la seva obra gràcies a un gran temps de dedicació a la ment, però basat en la seva procedència de les classes altes o gràcies a un mecenatge per part d'aquestes.

De tot això, Russell va extreure que l'oci era el motor del desenvolupament intel·lectual de l'individu. I, per tant, quans més individus tinguessin la possibili-

tat d'abastar aquesta opció, més progressaria la societat en conjunt. El filòsof anglès va fer una proposta ben clara: reduir la jornada laboral a quatre hores diàries. Aquesta idea, que a molts pot semblar descabellada, és argumentada en part pels defensors del "decreixement." Aquests addueixen que pot comportar avantatges de disminució de l'atur, ecològiques i, fins i tot, personals.

Les polítiques socials que s'estan duent a terme ara mateix van en direcció contrària. Qui té el poder ara mateix no busca el desenvolupament, sinó la supervivència. I el millor mètode és tenir-nos a tots absolutament ocupats. La nostra obligació ètica és trobar aquests moments de oci, tan agradables, i alhora, tan necessaris.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana la calor ha arribat amb força a la redacció, com a tot arreu. La calitja estiuenca, la contaminació barcelonina i els vuit ordinadors treballant a tot ritme fan de la redacció una mena de sauna insana. Però bé, cal seguir informant! I per sort l'Elba ens ha portat un gelat de turró per mitigar la calor. També el Jordi ha portat una coca per celebrar el seu aniversari. Gràcies Elba i felicitats Jordi. Però si hi ha una notícia estrella aquesta setmana a la república independent del carrer Riego és l'arribada d'un nou membre de la gran família invisible, l'Eric. Volem felicitar als seus pares, l'Hernan i l'Eva, i a ell dedicar-li tota aquesta DIRECTA i recordar-li -com ja li ha dit l'Ivan- que "algun dia, tot això serà teu" (és a dir que vindrà a fer hores i a pringar com ton pare... amb alegria, això sempre, je je). Apa! Fins la setmana que ve. Salut!

. FE D'ERRADES

Les fotografies del tema de Gavà, pàgina 8 de la setmana passada, són de l'Associació de Veïns de Ca n'Espinós.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego n.º 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar publicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez | Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi | Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galfí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

La farsa del Port Vell de Barcelona | PÀG. 8

S'aixeca el secret de sumari del cas Stroika | PÀG. 10

Més escàndols de corrupció a la sanitat catalana | PÀGS. 10 i 11

Mala maror a l'Associació de veïns de Campclar | PÀG. 12

ÉS UN PLAER FER NEGOCIS AMB VOSTRES!

ARF! ENS ENCANTA QUE ENS COLONITZINI!

CATALUNYA · ELS GRATACELS I EL CIMENT ACABARAN AMB LA FONT DE SUBSISTÈNCIA DE 1.500 FAMÍLIES

El minifundisme del delta dificulta la compra de les 800 hectàrees d'Eurovegas

L'àrea on s'ubicarien els casinos és la suma de 3.000 parcel·les. La Generalitat executaria una expropiació conjunta per decret d'interès social i ho traspassaria als promotors

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La ubicació del gran complex de casinos Eurovegas als terrenys del Parc Agrari del Delta del Llobregat pot semblar bufar i fer ampolles des d'un despatx, però, si posem els peus a terra, les coses es compliquen. Durant l'estiu, Michael Leven, mà dreta del magnat Sheldon Adelson, analitzarà els pros i els contres de les opcions plantejades pels governs d'Artur Mas i Esperanza Aguirre. Barcelona té al seu

ries i constructores, a Barcelona, les parcel·les en litigi són més de 3.000. El govern de la Generalitat sap que això és un element que resta possibilitat a la seva oferta i, per això, el 25 de juny, va garantir a Leven que, en cas necessari, s'executaria una expropiació forçosa dels terrenys amb un decret d'interès social. Aquest procediment abarateix els costos per metre quadrat i accelera els tràmits, ja que evita les al·legacions administratives i els recursos judicials. Tot i això, ningú no pot assegurar que cadascuna de les famílies propietàries de les finques acceptarà les condicions, recollirà els diners i marxarà.

Les intermediàries ja fan negoci

La complexitat administrativa i contractual de qualsevol procés d'urbanització als terrenys del delta del Llobregat va fer sorgir la figura de les empreses intermediàries en la compra-venda de les parcel·les particulars. Segons ens explica un veí de Viladecans, en aquest municipi, fa anys que l'empresa E.P. Reformas y Servicios S.L. negocia porta a porta la signatura de documents davant de notari, on les propietàries es comprometen a vendre les seves finques a un preu acordat entre els 60 i 100 euros el metre quadrat en cas que un gran promotor vulgui urbanitzar la zona. Amb aquest treball previ, l'empresa intermediària es podria presentar davant la direcció d'Eurovegas o de qualsevol altra empresa i, a canvi d'unes comissions quantioses, entregar grans parcel·les del pastís en litigi sense necessitat que el promotor negociés amb les particulars.

Els mossos van retenir a les manifestants per evitar que es trobessin amb la delegació de Las Vegas Sands el 25 de juny

Les tasques agrícoles serien literalment escombrades per l'arribada dels gratacels i els casinos d'Adelson

favor la distància mínima dels terrenys amb l'Aeroport del Prat i la terminal de creuers, molt concorreguda per l'adinerada comunitat de turistes dels Estats Units que fan escala a la mediterrània. Però la capital catalana té un handicap que no s'hauria de passar per alt. Els promotors voldrien començar les obres deu mesos després de la selecció de la ubicació definitiva i això serà difícil a Barcelona. A diferència dels terrenys de Valdecarrós, Paracuellos i Alcorcón, que es troben en mans de menys propietàries, algunes de les quals són promotores immobilià-

1.500 famílies viuen dels cultius

Lluís Parés, agricultor de la zona i afiliat al sindicat Unió de Pagesos, explica que prop de 1.500 famílies viuen directament de la pagesia al parc agrari, unes tasques agrícoles que serien literalment escombrades per l'arribada dels gratacels i els casinos. Aquest sindicat -majoritari a la comarca- s'ha posicionat obertament en contra d'Eurovegas, a diferència dels pagesos associats a JARC, que avui dia ho veurien amb bons ulls. En sentit contrari, el Col·legi d'Enginyers Agrònoms i el Col·legi d'Enginyers Tècnics Agrícoles han estat dues de les últimes institucions catalanes que han alertat del caràcter transcendent i irreversible de la decisió de fer desaparèixer un dels 3 grans espais agraris catalans.

> 'Eurovegas, go home'

Una vintena d'activistes van aconseguir, el 25 de juny, arribar a les portes de la terminal corporativa de l'Aeroport del Prat amb banderoles i cartells on es llegien lemes com *Eurovegas, go home* minuts abans que Michael Leven (director general de Las Vegas Sands) i tota la comitiva iniciessin el tour pels municipis que es veurien afectats pel projecte. Les opositores van ser retingudes 40 minuts per evitar que seguissin els magnats. La pressió policial es va ampliar a les periodistes que vo-

lien plasmar gràficament els fets: les van identificar, escorcollar i retenir, amb l'afegit de prohibir-los utilitzar el mòbil mentre comprovaven les seves credencials. La primera parada va ser a l'espai natural de la llacuna del Remolar, un indret que compta amb una gran biodiversitat d'amfibis i ocells. Tot seguit, es van dirigir al Montbaig -víctima recent de diversos incendis forestals intencionats-, des d'on van divisar tota la comarca i van acabar a la passarel·la que creua el Llobregat fins a Cornellà.

, així està el pati

BARCELONA · L'APB DEIXA SENSE EFECTE LES AL·LEGACIONS PRESENTADES PEL VEÏNAT EL MES DE MARÇ

La farsa del port de luxe

Plànol de la futura marina de luxe del Port Vell promoguda per Salamanca Group

Marc Iglesias
redaccio@setmanaridirecta.info

Si la transparència es mesurés pel volum de documentació, es podria pensar que l'Autoritat Portuària de Barcelona (APB) havia decidit atendre les queixes sobre la seva opacitat i permetre una participació efectiva del veïnat durant el nou període d'exposició pública de la reforma del Port Vell que es va iniciar el 12 de juny. L'extensa memòria del projecte, la vintena d'estudis que l'acompanyen i els annexos curulls de plànols abonarien aquesta tesi si no fos perquè la seva lectura mostra un seguit d'informes engreixats, en diversos casos, pel conegut mètode de copia i enganxa.

Segons l'APB, la presentació d'un nou projecte "fa necessari que es torni a iniciar la tramitació corresponent"

A més, malgrat el que dona a entendre l'APB a l'anunci oficial publicat al BOE, la relació de temes tractats no respon a les al·legacions presentades el mes de març per les entitats veïnals i els partits polítics. Si més no, no pas a totes les al·legacions presentades.

Mentre algunes de les al·legacions del govern de CiU, explicades pel tinent d'alcalde Antoni Vives a la Comissió d'Hàbitat Urbà que va tenir lloc el 20 de juny, troben una resposta aparent en el poti-poti d'informes sotmesos a informació pública, les al·legacions presentades pel veïnat han quedat sense efecte. Una carta de l'APB, rebuda el 18 de juny, quan ja feia dies que s'havia iniciat el nou termini d'exposició pública, informava l'Associació de veïnes de L'Òstia que, tot i haver registrat una sèrie d'al·legacions que encara estaven pendents de resposta el 16 de març, "Marina Port Vell SAU acaba de presentar un nou projecte" que inclou diverses modificacions i que substitueix l'anterior. Un fet que, segons l'APB, "fa necessari que es torni a iniciar la tramitació corresponent".

Així, la relació de mesures que els càrrecs responsables del govern municipal consideren necessàries perquè el projecte pugui superar els tràmits urbanístics pertinents (que fan referència a la justificació de la superfície edificable, la necessitat d'incloure un informe d'impacte mediambiental, les característiques de la gasolinera o el servei de recollida de residus, entre altres temes) són les que expliquen els pocs canvis incorporats per Marina Port Vell SAU i també les que revelen que l'empresa, tot i que els dona una consideració diferent a les del veïnat, no sembla gaire disposada a aplicar-les en la seva totalitat. Les dues mostres més evidents d'aquesta actitud dels promotors del

port de luxe les trobem als estudis d'impacte socioeconòmic i d'impacte ambiental que es demanaven des de l'Ajuntament.

Sense notícies dels costos socials
En el cas de l'*Informe sobre l'impacte socioeconòmic i l'interès estratègic de Marina Port Vell* (que la web de Salamanca Group defineix com un "estudi en profunditat sobre l'impacte social i econòmic que la nova marina tindrà al barri

L'impacte del port de luxe sobre l'actual entramat social i econòmic dels barris no apareix a cap informe

de la Barceloneta i a la ciutat sencera"), es reconeix que les dades econòmiques no estan basades en cap treball de camp directe i específic. De fet, els autors de l'informe el defineixen com "un primer document elaborat amb informacions disponibles per tal que, amb poc temps, es pugui tenir una aproximació de la importància de les activitats socioeconòmiques que suposa una marina de grans eslores". Els 103 milions d'euros que es quantifiquen com a impacte econòmic directe del projecte són el resultat de sumar tres milions de

pressupost anual de la marina i 100 milions, corresponents a la suposada renda del total de tripulants i turistes que podria arribar a atraure la futura marina de megaiots. Com s'explica al mateix informe, elaborat per Josep Milà Consultors, inclou el que es qualifica de "potencial de renda localitzada" en el càlcul permet passar dels 3.821 euros anuals d'impacte directe per amarrament (que la mateixa consultoria va obtenir en un estudi anterior sobre 44 ports esportius catalans) als més de 660.000 euros anuals de mitjana, que pretesament aportaria cadascun dels 158 amarraments del futur port de luxe. Basant-se en aquest primer resultat, els autors apliquen un diferencial obtingut en altres estudis promoguts per les patronals del sector que els permet arribar a la xifra espectacular de més de 540 milions d'euros d'impacte econòmic indirecte. Però, més enllà dels singulars criteris utilitzats per calcular els beneficis que seria capaç de generar el projecte, l'informe -a diferència del que demana l'Ajuntament i promet Salamanca Group a la seva web- no dedica ni una sola ratlla a analitzar els impactes que pot tenir el port de luxe sobre l'actual entramat social i econòmic dels barris que l'envolten i del conjunt de la ciutat.

No a l'estudi d'impacte ambiental
Per altra banda, l'*Estudi d'Impacte Ambiental i mesures correctores*, que s'ha incorporat a la documentació sotmesa a informació pública,

inclou un seguit de recomanacions genèriques sobre els requisits que han de complir els ports esportius i informes ambientals corresponents a les instal·lacions actuals. La informació més rellevant és el dictamen jurídic annexat on s'explica, ras i curt, que els advocats de la promotora del projecte consideren que, en contra del criteri de l'Ajuntament, no estan obligats a fer cap estudi d'avaluació d'impacte ambiental del futur port de luxe.

Els advocats de la promotora consideren que no estan obligats a fer cap estudi d'impacte ambiental

Sembla, doncs, que l'estratègia negociadora de Xavier Trias, que ja va beneir públicament la marina fa mesos, no acaba d'obtenir bons resultats. Fet i fet, els canvis incorporats pels impulsors del port de luxe són mínims: l'anunci de la no construcció d'un dels edificis previstos (el bar-restaurant), el canvi de nom del Club-lounge (ara rebatejat com a Edifici d'instal·lacions per usaris i tripulacions) i la substitució de l'anunciada tanca de vidre per una de metàl·lica. Poca cosa més, a banda de la notable disminució de la grandària dels iots que apareixen a les noves recreacions virtuals del projecte. Amb les al·legacions del veïnat desestimades, es fa evident que, malgrat els discursos a favor de la transparència, l'APB continua actuant amb opacitat i que l'equip de Xavier Trias actua a remolc de les decisions preses per l'empresa promotora.

> Documents poc públics

L'APB continua sense posar a disposició pública l'expedient de la concessió, el document administratiu que reflexa les condicions actuals de l'acord amb Marina Port Vell SAU, un element imprescindible per poder avaluar la proposta de modificació que demana l'empresa i presentar-hi al·legacions fonamentades. El mateix 12 de juny, dia que s'iniciava el nou termini d'exposició pública, les veïnes van presentar novament (ja ho van fer el mes de març d'enguany) una petició per escrit per poder-lo consultar. Encara esperen.

MANRESA · S'AIXECA EL SECRET DEL SUMARI QUE INVESTIGA LA BRUTAL AGRESSIÓ NEONAZI DE MANRESA

Afloren els vincles amb organitzacions d'ultradreta dels detinguts pel cas Stroika

Quim Armengol
redaccio@setmanaridirecta.info

L'agressió per part d'un grup neonazi davant la sala Stroika de Manresa del 23 de març d'enguany va ser la resposta organitzada als fets del 12 d'octubre de 2011, quan un grup d'antifeixistes van llançar objectes contundents a les portes del bar The Other Place. En aquest bar del barri de Poblenou de Barcelona, se celebrava un concert nazi organitzat pel partit d'ultradreta Democracia Nacional. Aquesta és una de les poques dades que s'han anat filtrant arran de l'aixecament del secret de sumari sobre el cas de l'agressió neonazi que, el 23 de març a Manresa, va deixar a tres joves ferits, un d'ells d'extrema gravetat. Altres dades que s'han fet públiques són la pertinença o la proximitat de diversos detinguts a partits polítics d'ultradreta com Democracia Nacional, ja que, durant les detencions efectuades pels Mossos, es va confiscar propaganda i material. A més, se sap que almenys un dels detinguts havia assistit al concert nazi del 12 d'octubre. Diversos detinguts acumulen denúncies per agressions racistes i atacs contra joves antifeixistes perpetrats a Catalunya i també a d'altres ciutats com Madrid. Els nou empresonats residien a municipis del Vallès Occidental com Terrassa, Polinyà, Viladecavalls i Castellar del Vallès. Les altres dues persones que han quedat en llibertat i hauran de presentar-se als jutjats cada 1 i 15 de mes són d'Igualada i de Capellades.

Diversos detinguts acumulen denúncies per agressions racistes i atacs contra antifeixistes

Segons algunes dades publicades, les detencions s'haurien practicat seguint el fil de la furgoneta Mercedes Vito blava, que va ser el vehicle amb el qual el grup atacant es va desplaçar de Capellades a Manresa. El testimoni d'un veí que va veure la furgoneta poc abans dels fets i després la va reconèixer arran de la descripció feta per un testimoni de l'atac va ser el primer dels indicis. Segons la investigació, s'hauria detingut una primera persona que hauria confessat i aportat un gran volum d'informació del cas. A més, les escoltes telefòniques ordenades pel jutjat, que han estat transcrits i afegides al sumari, haurien

Concentració de rebuig a l'agressió feixista el 25 de març a Manresa

ROBERT BONET

ideològics. Per altra banda, de moment, l'Ajuntament de Manresa i la sala Stroika ja s'han personat com a acusació particular.

Organització ultra

Tot i que situacions com l'atac al concert antifeixista del 23 de març a Manresa han estat titllades de casos aïllats o són subestimades com a "baralles entre bàndols" o "revenges", el cert és que hi ha una estructura feixista al darrere. Diverses pistes vinculen aquestes agressions amb organitzacions d'ultradreta i neonazis, algunes d'elles legalitzades com a partits polítics. Cal recordar que alguns dels assistents al concert nazi del 12 d'octubre al Poblenou eren militants de Plataforma per Catalunya, del Movimiento Social Republicano o de Democracia Nacional. De fet, Plataforma Manresa Antifeixista ha alertat del perill d'aquestes organitzacions, ja que "conviden i emparen aquest tipus de violències".

El 12 d'octubre un grup d'antifeixistes va llançar objectes contra el local on Democracia Nacional havia convocat un concert

JORDI BORRÁS

De moment, no s'ha aplicat l'agreujant ideològic en les acusacions

En el pla jurídic, no és casual que almenys tres dels imputats per l'agressió a Manresa siguin defensats per Wenceslao Tarragó, conegut lletrat defensor d'agressors racistes i feixistes, segons han informat diversos mitjans. Alguns dels casos que ha portat Tarragó són la defensa d'acusats pel cas *Bada Bing*, un equip de futbol format per altres que va insultar i apallissar diversos jugadors del Club Atlético Rosario Central de Catalunya, la majoria dels qual eren migrants; o la defensa d'Aitor Dávila i Emilio Cortés, autors de l'assassinat de Roger Albert a les festes de Gràcia l'any 2004. L'any 2009, també va portar la defensa d'alguns dels acusats per la brutal agressió racista ocorreguda a Sant Vicenç de Castellet (Bages), quan un grup d'altres va atacar amb còctels Molotov la casa d'una família marroquina i va apallissar un dels seus membres. Un dels últims casos defensats per Tarragó ha estat una trama de corrupció policial i de narcotraficants, on exercia d'advocat d'Antonio Sáenz (àlies *Tete*), presumpte cap de la trama de guàrdies civils que van col·laborar amb narcotraficants per repartir-se el botí dels centenars de paquets de cocaïna que havien arribat amagats en un contenidor de gambes congelades al Port de Barcelona l'any 2004.

delatat la resta dels imputats. Cal recordar que, el 15 de juny, dotze persones van passar a disposició judicial, nou resten en presó preventiva sense fiança, dos en llibertat provisional i un a disposició de la fiscalia de menors. Tots ells estan implicats en l'atac brutal que es va produir davant la sala Stroika del 23 de març, unes hores abans que comencés un concert antifeixista amb el grup KOP com a cap de cartell. Un grup de quinze neonazis, encaputxats i armats amb pals, punys americans i bengales, van apallissar tres joves. Un d'ells va quedar greument ferit i va ser ingressat a l'UCI de l'Hospital Universitari Mútua de Terrassa. Du-

rant unes hores, es va témer per la vida del noi, però l'atenció ràpida que va rebre d'un testimoni dels fets i del servei mèdic i el drenatge del vessament cerebral que patia van evitar el desenllaç fatal. Durant l'agressió, també van intentar cremar un cotxe amb diverses persones a l'interior.

Ni rastre dels motius ideològics

Els delictes imputats fins ara són de lesions, temptativa d'assassinat, incendi, pertinença a banda organitzada i tinença il·lícita d'armes. Aquests delictes podrien comportar una pena de fins un màxim efectiu de vint anys de presó. A banda d'ai-

xò, de moment, no s'ha aplicat l'agreujant ideològic en les acusacions, malgrat la confiscació de propaganda nazi, l'estètica skin dels detinguts i les proclames nazis i feixistes -com "Seig Heil"- expressades durant l'atac. La Plataforma Manresa Antifeixista ha tornat a expressar que "no es pot separar aquesta agressió del motiu polític i ideològic feixista que hi ha darrere" i que va ser "una agressió organitzada i premeditada". No obstant això, el fiscal del cas és Miguel Ángel Aguilar, fiscal especial de delictes d'odi i discriminació del TSJC, una circumstància que podria obrir la porta a imputar-los, també, delictes

, així està el pati

REUS · EL PRESIDENT DE L'ICS VA PAGAR MÉS DE 700.000 EUROS A LA SOCIETAT DE CARLES MANTÉ A TRAVÉS DEL HÒLDING MUNICIPAL INNOVA

Josep Prat va contractar irregularment l'empresa de l'exdirector de CatSalut

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

El pagament d'un euro per recepta és l'última empescada del govern català en el camí de retallades de despesa i augment de la pressió fiscal sobre la ciutadania, que va emprendre Artur Mas des que va arribar a la presidència de la Generalitat. Des d'aleshores, les tisores han passat per llits d'hospital, quiròfans o centres d'atenció primària i han aixecat les protestes massives del personal sanitari i la ciutadania en general. És en aquest

El contracte aconseguit per Manté a Reus es va adjudicar sense publicitat prèvia i es va prorrogar de manera injustificada

context que s'han destapat escàndols de presumpta corrupció dins el sistema públic de salut. De la mà de revistes com *Café amb Llet*, del personal sanitari o d'investigacions d'altres periodistes, cognoms com

Manté, Prat, Crespo o Bagó han deixat de ser anònims i han passat a la primera línia de l'escena catalana. Llums i taquígrafs: els draps bruts de la sociovergència sanitària comencen a sortir a la llum i les portes giratòries entre càrrecs públics i privats deixen en evidència les irregularitats que durant 30 anys s'han produït amb diner públic, sense cap mena de control parlamentari ni social.

Manté-Prat, el darrer escàndol

El darrer cas que ha sortit a la llum és la presumpta malversació de diners públics a Reus, que implica l'actual president de l'Institut Català de la Salut (ICS), Josep Prat, i l'exdirector del Consorci Català de la Salut, Carles Manté. Segons un informe recent de l'Ajuntament de Reus, l'empresa de Manté (CCM Estratègies i Salut) va facturar 720.120 euros (IVA no inclòs) al holding municipal Innova entre el març i el desembre de 2007, quan Josep Prat n'era el president, per estudis de consultoria estratègica. L'informe, signat pel secretari general del consistori (Jaume Renyer) i l'interventor general (Baldomero Rovira), és prou clar. El contracte s'hauria d'haver adjudicat amb un procés previ de publicitat que no es va fer. A més, el contracte es va perllongar de l'1 de

A l'esquerra, l'exdirector del CatSalut i propietari de CCM Estratègies i Salut Carles Manté. A la dreta, el president de l'ICS Josep Prat

gener de 2008 fins al 30 de juny de 2011 sense que hi hagués cap acord de pròrroga i a través d'una contractació verbal, tot i que aquesta via només és admissible en casos d'emergència.

CCM Estratègies i Salut va ser presentada com una proveïdora especialitzada en l'elaboració d'estudis tècnics i projectes i en l'assessorament tècnic, jurídic i econòmic en l'àmbit de la salut. Tanmateix, l'empresa de Manté es va constituir

tan sols vuit dies abans de signar el contracte amb Innova. En aquest sentit, l'informe determina que "no consta cap document que acrediti la capacitat i la solvència tècnica i professional que s'exposa al contracte". Les suposades activitats que hauria prestat CCM Estratègies i Salut no consten enlloc: entre el 2008 i el 2011, l'empresa no va lliurar cap document on fes constar activitats o serveis prestats, única-ment factures.

L'informe del consistori reusenc conclou que les irregularitats podrien constituir delictes societaris, de falsedats o contra l'administració pública.

La Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Reus ha assegurat que té sospites que Josep Prat podria haver fet més pagaments injustificats des d'Innova a d'altres empreses, a part de la de Carles Manté. Per això ha denunciat els fets al Tribunal de Comptes espanyol, a l'orga-

El diputat de CiU Xavier Crespo esdevé nou protagonista de l'escàndol de la Corporació de Salut Selva i Maresme

L'Hospital Comarcal de la Selva és un dels hospitals que gestiona la Corporació de Salut Selva i Maresme

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'exalcalde de Lloret de Mar i diputat de Convergència i Unió (CiU) al Parlament de Catalunya Xavier Crespo va utilitzar el seu càrrec de gerent al capdavant de l'empresa pública Centres Mèdics Selva Maresme per assignar-se sobresous i dietes irregulars.

Aquesta és la conclusió d'un informe que la Sindicatura de Comptes va redactar el 2006, i al qual el Tribunal de Comptes va donar carpetada amb els vots favorables dels síndics proposats per CiU, PSC, Esquerra i PP. L'informe ha tornat a veure la llum arran de les indagacions periodístiques del diari *El País* i la revista *Café amb Llet*.

Segons aquest informe, part del diner públic de la Corporació de Salut del Maresme i la Selva (CSMS) -que gestiona els hospitals de

Blanes, Calella i catorze ambulatoris de la comarca- va anar a parar a mans de Xavier Crespo -gerent entre el 2000 i 2003 de Centres Mè-

Crespo i Aragonès van desviar 2,4 milions d'euros de l'empresa pública Centres Mèdics Selva Maresme per pagar sous opacs i despeses injustificades

dics Selva Maresme i a les de la seva dona Guadalupe Oliva. L'empresa va ser fundada per la corporació, que n'era l'única propietària,

nització de lluita contra el frau de la Unió Europea i a la fiscalia de l'Audiència Nacional espanyola. De fet, la formació independentista va ser la primera que va denunciar que Prat compatibilitava les seves responsabilitats públiques amb la vicepresidència d'USP Hospitals -un dels grans grups privats internacionals del sector sanitari privat- i amb càrrecs a moltes altres empreses privades, fet que el va forçar a dimitir d'aquests.

Albano Dante, director de la revista *Cafè amb llet*, assegura que "ha arribat el moment de dir que estem davant d'un sistema creat perquè tot això fos possible". Els casos de corrupció que estan destapant mitjans com el seu només són "indicis d'una jugada preparada i alimentada durant 30 anys on res no és casual i que implica un munt de gent relacionada amb diners públics que deixa curt el que pensàvem abans". El te-

Marina Geli adverteix que si s'investiga la sanitat pública el PSC pot "prendre mal"

mor a que tot se sàpiga ha arribat a gairebé tots els partits polítics. Ho demostra el fet que durant l'última executiva del PSC, l'exconsellera de Salut Marina Geli i l'excalde de Reus Lluís Miquel Pérez rebutgesin la iniciativa del president del partit Pere Navarro de crear una comissió d'investigació sobre la sanitat pública. Geli va advertir que el partit pot "prendre mal" si la comissió tira endavant.

amb l'objectiu de canalitzar l'atenció mèdica en casos lleus a les persones estrangeres que visitessin la Costa Brava. El que no va pensar la corporació és que els diners desapareixerien pel camí: dels 5,4 milions que els turistes -o les seves assegura-dores- van abonar a l'empresa Centres Mèdics Selva Maresme pels serveis prestats entre els anys 2000-2005, només 3 milions van arribar a les arques de la corporació. Els 2,4 milions restants van ser utilitzats per Crespo i la seva successora al càrrec, Carme Aragonès -regidora de Benestar Social a Pineda de Mar pel PSC-, per pagar sobresous, dietes irregulars i altres despeses no justificades (com pagaments en negre a treballadores, comissions a hotels, viatges, restaurants i despeses personals de Crespo i Oliva). El gerent va assignar-se un complement salarial de "responsabilitat" que en tres anys li va aportar 66.241 euros, tot i que al contracte l'assignació per a aquest concepte era de 8.927 euros anuals. Un altre complement del que Crespo es va beneficiar, fora de contracte i conveni, és el "complement A", que va significar uns ingressos de 2,515

El centre sociosanitari Cotxeres de Borbó, ubicat al districte barceloní de Nou Barris

> Irregularitats en la contractació del centre sanitari de Cotxeres Borbó

Com a president del Servei Català de la Salut (CatSalut), Carles Manté va impulsar una concessió administrativa perquè el Consorci Hospitalari de Catalunya (CHC) -consorci d'entitats que proveeixen el CatSalut- construís i gestionés el centre sociosanitari Cotxeres de Borbó, situat al barri de Torre Llobeta de Barcelona. Ara, una nova ombra d'irregularitats pesa sobre el centre, desfermada per la denúncia que ha fet la CUP de Barcelona davant el jutjat de guàrdia de Barcelona en relació a diversos contractes presumptament irregulars, descoberts per la Sindicatura de Comptes.

El consorci va encarregar la construcció i la gestió del centre i un concurs d'idees sobre la infraestructura a CHC Vitae SA, una empresa filial de CHC SA, una societat d'economia mixta, participada majoritàriament pel consorci, però també amb presència -tot i que minoritària- d'interessos privats. El Tribunal de Justícia de la Comunitat Europea va sentenciar, el 2005, que no es pot considerar mitjà propi de l'adjudicador una empresa on participen socis privats, amb interessos que "persegueixen objectius de naturalesa diferent a l'interès públic".

euros per a ell i de 4.175 per a Oliva. L'empresa pública també va cobrir despeses privades del matrimoni per valor de 7.424 euros com la quota del Col·legi de Metges, la de l'Agrupació de Ciències Mèdiques de Girona o la del Club de Hockey de Lloret.

L'excalde de Lloret va continuar cobrant un cop investit com a batlle per "honoraris mèdics" i per la venda de la cartera de clients de la seva consulta privada

Xavier Crespo va assumir el 2003 l'alcaldia de Lloret, fet que l'hauria obligat a abandonar els cobraments en l'empresa de la que era gerent. Tanmateix, l'informe destapa que va seguir cobrant d'a-

magat 2.263 euros bruts al mes per "honoraris mèdics" i 826 euros mensuals més -entre abril de 2004 i maig de 2005- per la venda de la cartera de clients de la seva consulta privada a l'empresa pública. El 2006, Crespo va haver de donar explicacions pel cas al consistori lloretenc i va justificar els cobraments assegurant que l'empresa era privada i que va ser constituïda per deu socis que en van desemborsar el capital social. Ara, quan tothom sap que l'empresa era totalment pública, el diputat segueix insistint en que pensava que "era privada a tots els efectes".

Les reaccions a l'escàndol van en dues direccions. Per una banda, el portaveu del govern Francesc Homs, ho va deixar clar: "no demanarem cap informació complementària, ja llegim El País". Per l'altra, Xavier Crespo va declarar el 30 de maig que "presentarà una querrela per injúries contra els editors de la revista *Cafè amb llet*". "Els advocats tindran molta feina aquests dies, Crespo té una situació molt compromesa i està sent investigat per tot arreu", ha declarat el director de la publicació Albano Dante.

BOI RUIZ LA PRESENTA COM UN ENS INDEPENDENT

La cúpula de Salut es dota d'una societat de mediació per evitar plets

O.M. i M.S.

redaccio@setmanaridirecta.info

El conseller de Salut Boi Ruiz va donar el tret de sortida al nou ens mediador del que s'ha dotat el Departament de Salut, el 7 de juny. Amb un acte a la sala d'actes de la Mutual Mèdica de Barcelona, Ruiz va presentar la Societat Catalana de Mediació en Salut, constituïda el mes de març com una associació sense ànim de lucre. En la seva declaració d'intencions asseguren ser un ens independent de les administracions públiques, l'objectiu del qual és la promoció de la mediació com a mètode alternatiu a la resolució de conflictes que es puguin originar entre professionals, usuaris i organitzacions en l'àmbit de la salut. Segons

L'advocat que defensa els alts càrrecs de Salut implicats en casos de presumpta corrupció presideix el nou ens

afirmen, un dels seus principals valors és la garantia de neutralitat i imparcialitat. Res més lluny de la realitat. El seu president, que en teoria hauria de ser garant de la imparcialitat, és Francesc José María, advocat del despatx del mateix nom. Entre la seva cartera de clients

compten el Banc de Sang i Teixits, el Parc de Salut Mar, el Consorci de Salut i Social de Catalunya (CSC) o el hòlding municipal Innova, del qual n'era president fins fa pocs mesos Josep Prat, màxim dirigent a l'actualitat de l'Institut Català de la Salut.

El seu lema és *Multum lucratur qui a lite discedit* (Molt guanya qui evita el plet), màxima que el seu president no ha volgut dur a la pràctica, per exemple, amb els editors de *Cafè amb llet*. L'advocat representa a Josep Maria Via en el seu procés contra Albano Dante i Marta Sibina, acusats per Via -assessor d'Artur Mas en matèria sanitària- per atemptat contra el seu honor. Francesc José María és també representant legal i company al consell d'administració del CSC de Ramon Bagó, investigat també per la revista *Cafè amb llet*, per les adjudicacions presumptament irregulars que va fer des dels càrrecs públics que ostenta a l'empresa de restauració fundada per ell mateix: *Sehrs*. A Dante li sembla rocambolesc que aquesta societat es vulgui posar a fer d'àrbitre. "Els que contracten i són contractats, a més volen resoldre els conflictes; volen tancar el cercle". Qui està privatitzant la sanitat i qui està rebent denúncies per corrupció, malversacions de fons públics i delictes societaris, proposa convertir-se en mediador dels conflictes sanitaris i, potser, frenar processos judicials i tenir de primera mà totes les denúncies abans que esclatin públicament.

Francesc José María és president de la Societat Catalana de Mediació en Salut

, així està el pati

LA ROCA · L'ALCALDE DEL MUNICIPI DÓNA VIA LLIURE A L'ACTUACIÓ MITJANÇANT EL SILENCI ADMINISTRATIU

Un mur desafortunat bloqueja una via pecuària i aïlla un veí de la Roca

Pablo Bermejo
redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup de veïns i veïnes de la Roca del Vallès i de les seves rodalies va sortir a manifestar-se, el dilluns 11 de juny, contra un mur polèmic i desafortunat que separa el carrer Reixac i l'entrada principal de la masia de l'agricultor Jaume Gispert. Ja fa quatre anys que el

El veí demana que l'Ajuntament trobi una solució: que es tregui el mur o que s'obri una entrada alternativa

seu difunt veí, Josep Estapé, va aixecar-lo i va deixar aïllats el tractor i l'arada de Gispert, les eines principals del pagès. Gispert ja ha reunit 250 firmes en contra, però no n'hi ha prou: encara està esperant l'actuació de l'alcalde, Rafael Ros, contra

qui ha presentat una querrela criminal i una denúncia contenciosa. L'Ajuntament no es va pronunciar ni a favor ni en contra de la construcció del mur i va deixar lloc al que es coneix com a *silenci administratiu*; com que no dóna resposta, s'entén tàcitament que hi està d'acord. El 1991, el consistori va reconèixer que l'entrada principal era pel carrer Reixac. Ara, sense reconèixer-ho per escrit, afirma tot el contrari, que l'accés és pel carrer Antonio Machado. L'agricultor demana que l'Ajuntament trobi una solució: que es tregui el mur o que s'obri una entrada alternativa.

Una via de pas del bestiar

Segons Gispert, Josep Estapé, el seu veí, treballava per al pare de l'alcalde anterior, Miquel Estapé Valls, que va iniciar l'afer. El mur marca el final prematur d'una via pecuària, camí pel qual els ramaders duen el bestiar a les millors pastures, 200 metres abans del final. D'aquesta manera, la família del veí de Gispert s'apropia d'aquest espai de pas de la ramaderia. Segons l'advocat de Gispert, Santiago González, aquestes vies

Mur que bloqueja l'antiga sortida de la masia de Jaume Gispert

s'han de protegir encara que no estiguin declarades. A tot això, cal afegir-hi que la masia de Gispert està inclosa dins d'un Pla de Protecció de Masies. Es consideren béns especials sobre els que no es pot edificar.

El veïnat ja ha fet dues manifestacions amb l'objectiu de fer-se sentir a la localitat. Totes dues han acabat amb identificacions de la policia, sobretot en el moment que es fan sonar les botzines en passar

per casa de l'alcalde Ros. És per això que, a la marxa del dilluns, van utilitzar megàfons en lloc de botzines.

La protesta provoca migranya a la dona de l'alcalde

Quan ja van haver recorregut els tres nuclis que componen la Roca del Vallès, Santa Agnès, la Torreta i la Roca, des d'un dels vehicles que integren la comitiva i mitjançant un megàfon que feia sonar un missatge

registrar, van posar a un bon volum la gravació dirigida a l'alcalde i al poble: "Ajuntament, volem l'obertura del carrer Reixac". L'agricultor no volia fer massa enrenou, ja que, darrerament, la policia els esperaven quan tornaven a passar per casa l'alcalde. Aparentment, els cops de botzina provocaven migranya a la dona del senyor Ros i, quan sentien passar les manifestants, avisaven la policia.

"Doncs, si a ella li fa venir mal de cap, haurien de veure els quatre anys que porto amb el mur a casa", es queixava Jaume Gispert. Efectivament, tenir el tractor aïllat no era l'únic punt negatiu del mur: com que el carter no pot accedir a la seva masia, cada dia ha d'anar a buscar el correu al centre de la Roca del Vallès. A més, es tracta d'una casa antiga i els tècnics no poden accedir-hi per arreglar, per exemple, les goteres o l'electricitat. Ara, a l'hivern, ha de donar tota la volta a la masia carregant els troncs tallats, mentre que abans només havia de portar la fusta amb el tractor. Això suposa un perjudici molt gran per a la seva mare, que fa sis mesos que està malalta.

TARRAGONA · ACUSEN EL PRESIDENT ACTUAL DE TUPINADA ELECTORAL

Mala maror en una associació de veïns de Tarragona

Josep Maria Llauredó
redaccio@setmanaridirecta.info

És coneguda la relació que hi ha entre els partits del poder i gran part de les associacions veïnals després de la pèrdua del seu sentit reivindicatiu a principis dels anys vuitanta. Tarragona no n'és cap excepció i, avui dia, la majoria d'elles es dediquen gairebé exclusivament a organitzar les festes del barri i activitats de lleure i oci per a grans i petites.

Campclar, un dels barris de Ponent, amb prop de dotze mil habitants, és el que acumula més rumors pel que fa a la seva suposada conflictivitat social. Des del seu naixement, és lloc de residència d'immigrants, tant de l'Estat com de fora. Fa poc, s'hi ha inaugurat la nova comissaria dels Mossos d'Esquadra, just al costat de les obres d'un centre cívic que van per llarg. El mes d'abril d'enguany, s'hi van celebrar les eleccions a la junta de l'associació que representa la voluntat veïnal davant del consistori i de la resta de la ciu-

L'associació de veïns, eix del conflicte al barri tarragoní de Campclar

tat. S'hi van presentar dues candidatures: una, la continuista, encapçalada per Jesús Espejo; l'altra era la de Juan Luis López, que comptava amb el suport d'un expresident de l'inici del mil·lenni, Manuel Pelado. Aquesta segona criticava durament la gestió dels fons i la transparència de les seves accions.

Pel que fa a les queixes de la candidatura alternativa respecte a l'ofi-

cial, diuen que "no renoven els establiments"; que hi ha hagut diversos incidents, entre ells una denúncia per agressió duta als jutjats; que el lligam amb els partits, sobretot CiU i PSC, "ha generat endolls de membres de la junta i familiars a moltes institucions"; que "no obren el local quan toca, sinó quan volen i, per tant, el veïnat no sap quan en pot fer ús"; que "no hi ha accés als docu-

ments ni als rebuts"; que "no respecten el període de campanya" i que "hi ha hagut frau electoral". En aquest cas, per frau, s'entén -segons Pelado- haver inscrit dues-centes sòcies noves que representarien la majoria, xifrada en més de tres-centes, tot i que "el cens no està actualitzat". Per entrar en una llista, cal haver-hi passat cinc mesos i, per votar, un mes. Aquest requisit no es compliria en aquestes inscripcions noves, que estan documentades a mitjans i a finals de març, pocs dies abans dels comicis del 3 d'abril. A més, algunes persones de la junta, segons Pelado, no serien "ni tan sols sòcies".

Legalment, l'associació es troba òrfena de direcció. Una de les meses no va voler signar l'acta d'escrutini i, per tant, l'Ajuntament encara no ha validat el resultat que va sortir publicat la setmana següent als mitjans de comunicació locals, de 153 vots a 83. Mentrestant, han hagut de readmetre com a soci -fins ara, expulsat- l'expresident Manuel Pelado després d'una sentència desfa-

vorable. La confrontació és palpable, tot i que sigui en l'àmbit del barri. Afirmen que els marginen perquè no volen oposició. Com a mostra que l'associació no té en compte totes les persones ni totes les sensibilitats, Pelado diu que, fa poc, "van dur a terme una excursió per anar a les Falles de València i que l'autobús, amb cinquanta-cinc places, es va omplir gairebé amb la junta directiva, amics i familiars". El conflicte ve de llarg, de disputes personals, però també de maneres diferents d'entendre l'associacionisme veïnal. El president actual, al qual li respectem el seu dret a no fer declaracions públiques sobre el tema, contra diversa gent organitzada al voltant d'un expresident. L'únic cert és que, des de l'abril, Campclar no té qui el representi. Més endavant, es resoldran els dubtes sobre si hi ha hagut tupinada electoral o no. Mentrestant, ja es pot albirar que el sistema necessita canvis, però no només a l'alta política i a la banca, sinó també als moviments socials institucionals.

FORJADA OCTUBRE DE 1934

MIRALLS

Àngel Strapazzón

Militants de la mare terra

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Obrint pas als grafitis

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Illacrua III

DIRECTA 279

27 de juny de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Contra

A FONTS | MINERS | MINERIA

Tradició de resistència

El conflicte miner actual, que va esclatar a finals de maig davant l'anunci sobtat de la cancel·lació de les "ajudes (d'Europa) al sector" –cosa que incomplia el pacte amb els sindicats– per part del govern espanyol, ha obert –davant la sorpresa de l'executiu reaccionari del PP– un problema que pot ser que ja no s'apagui amb una simple rectificació. La virulència i la decisió amb què ha començat la vaga no s'explicarien sense tenir en compte dos factors que, a Astúries, defineixen el moviment obrer: l'herència i la tradició de resistència.

Pablo Montes
afons@setmanaridirecta.info

Es pot dir que la *cultura* que perviu en les memòries, aquella que és "forjada amb ferro roent", com diria Sartre, es genera en moments de turbulències, de xoc politico-social. N'és un exemple ben evident la Guerra Civil, amb el "No passaran" –que vam poder llegir escrita en un perfecte castellà als murs de l'Acropolis d'Atenes, dies abans de les (més) recents eleccions gregues–, el seu cançoner de guerra o el *Gernika* de Picasso. La cultura minera no ha deixat de generar símbols que, encara avui, perviuen en la memòria històrica d'Astúries.

La forja d'una tradició

Si bé temps enrere hi va predominar el sector secundari (la indústria), avui, Astúries és la segona regió més pobre de l'Estat. Malgrat això, no pot ser entesa sense la industrialització, que va determinar l'aparició d'un nou subjecte històric que, a Astúries –fins aleshores ramadera, poc poblada i essencialment rural, sense nuclis urbans d'entitat– no únicament canviaria la fisonomia del paisatge, sinó que també en perfilaria l'evolució històrica. Les conques mineres són la columna vertebral d'aquest procés.

El miner és, gairebé per definició, l'exemple paradigmàtic de l'obrer explotat. Els jornals míseros percebuts per fer jornades interminables de treball sota les pitjors condicions –tant de seguretat com de salubritat (només des de 1939 hi ha hagut 600 morts)– van perfilar, al llarg de la Restauració, el caràcter dur d'aquest sector especialment combatiu de la classe treballadora. No és casual, per exemple, que el quart centre urbà més gran de la província d'Astúries, Mieres (situat en plena conca minera), fos el primer municipi espanyol que va elegir (el 1911) un alcalde socialista, Manuel Llana.

Les condicions materials inherents a aquest tipus de feina generen una gran cohesió interna en el col·lectiu. "*Compañero, dame tira*" és una expressió que es fa servir per demanar les *mampostas* amb què s'assegura la galeria d'on s'extraiu el carbó, però també és –en el llenguatge col·loquial miner– una consigna solidària.

El 1917 i la gran revolució a Rússia van tenir un impacte fort i matiner a Astúries. Però l'any que va marcar la gran fita del moviment obrer asturià i que en va configurar la llegenda va ser el 1934. En un moment d'amenaça tangible del feixisme, Astúries va protagonitzar l'última presa armada del poder (Oviedo) per part de la classe obrera. Al llarg del temps, la revolució d'octubre asturiana ha inspirat tota una iconografia i una cultura variada, que s'expressa en termes de classe. Va ser llavors que es van configurar les sigles de la Unión de Hermanos Proletarios (UHP, que a Astúries integrava socialistes, comunistes i anarquistes). I Pedro Garfias, autor de la generació del 27, va escriure el bonic poema "Asturias". La dura repressió que va seguir a la revolució de 1934 (més de 30.000 preses polítiques, a més de les persones mortes en combat, exemplificades per la màrtir Aida de la Fuente) va provocar que el primer punt del programa unitari del Front Popular durant la campanya de les eleccions del mes de febrer de 1936 fos la reivindicació de l'amnistia.

-
Tot i que va ser un pol industrial important, avui dia, Astúries és la segona regió més pobre de l'Estat
-

El final de la Guerra Civil després de la caiguda de Gijón, últim bastió republicà del front del nord (21 d'octubre de 1937), va comportar una repressió ferotge, però també una de les activitats guerrilleres més intenses de tota la península, focalitzada principalment a les rodalies de les conques mineres. El genocidi franquista va aconseguir retardar el ressorgiment del conflicte social, el primer brot del qual, un cop més, va sorgir a Astúries: les vagues de 1957, 1958 i 1959.

El ressorgiment del moviment obrer

El 1962 constitueix una altra gran fita de la cultura minera asturiana. Dos moviments vaguístics, un d'ells iniciat el mes d'abril i l'altre a l'agost, van donar peu a cinc llargs mesos de vaga i

a la militarització del conflicte. Només entre l'abril i el maig d'aquell any, la Guàrdia Civil va efectuar 396 detencions, que van fer que les instal·lacions de la Presó Model d'Oviedo (de dimensions gens menyspreables) o les de la presó d'El Coto (a Gijón) quedessin petites. Algunes de les persones empresonades eren antics enllaços de la guerrilla antifranquista i moltes d'elles, com Anita Sirgo (Langreo, 1930), tenien un pare *fuero* (guerriller) mort per la Guàrdia Civil.

Els arrestos van anar acompanyats de registres, pallisses, tortures, cabells tallats (en molts casos, arrencats del cap literalment) per assenyalar les dones i deportacions, a més d'escassetat d'aliments i carbó (que era l'única manera d'escalfar les llars precàries on vivien). 126 persones (quasi totes miners, dues tercers parts dels quals eren comunistes) van ser deportades a altres territoris de l'Estat.

Aquest gran moviment de protesta va provocar l'extensió de la lluita a d'altres punts del país, tot i que sense l'èxit ni la continuïtat assolides a Astúries. Així mateix, les vagues de 1962 van representar una eclosió en la pro-

L'octubre de 1934, Oviedo va protagonitzar l'última presa armada del poder per part de la classe obrera

ducció cultural d'inspiració obrera, a la qual es van sumar un gran nombre d'artistes de talla a través de l'aportació de quadres, textos, escultures, poemes i cançons. "Astúries marca el camí" es va convertir en més que una consigna, el caràcter de la qual va plasmar Rafael Alberti de manera immillorable en uns versos que en completaven uns altres

Miners del pozo Candín, Astúries, a la manifestació de la vaga general de les conques mineres el 18 de juny

- César Górriz

Marxa de miners asturians a la localitat lleonesa de Roble, on es van trobar amb els miners lleonesos el dilluns 25 de juny

- Albert Garcia

dedicats als miners de 1934: "Como ayer contigo fui, / hoy contigo también voy; / que no sería quien soy / si no te siguiera a ti. / Mi mano y mi corazón, / ¡contigo!, que Asturias grita, / como ayer: ¡viva el Nalón / y viva la dinamita!".

D'altra banda, les vagues de 1962 van aconseguir forçar, per primera vegada sota la dictadura franquista, el reconeixement de la vaga. Així mateix, el règim es va veure obligat a negociar amb una representació dels vaguesistes. Aquesta va ser la conquesta més important de totes, ja que exemplificava la reestructuració del sindicalisme obrer per mitjà de la creació de les Comissions Obreres, que, poc temps després, serien considerades pel franquisme com "el perill més gran" per a la seva supervivència.

Malgrat tot, els èxits de la mobilització acostumaven a portar associat un cost repressiu molt alt. Així, diverses de les persones deportades van tenir moltes dificultats per tornar a trobar feina quan van poder tornar a Astúries, ja que la patronal es va negar a readmetre-les. En són exemples persones com Jesús Montes Antuña (comunista des de 1943 i fill del miner socialista Jesús Montes García, soldat de l'exèrcit de la República durant la guerra i afusellat a Gijón el 1940) o Manuel García Otones (detingut i empresonat dotze anys per fer d'enllaç de la guerrilla, amb un pare que havia mort durant la guerra, a l'assalt a Oviedo). El problema es va anar arrossegant fins que, el 1965, una concentració per la readmissió dels acomiadats de la mineria i la indústria (que arribaven a 256), organitzada clandestinament a Mieres, va esdevenir una manifestació que, després d'intentar ser dissolta, va acabar amb l'assalt a la comissaria de policia de la localitat. Després d'aquest episodi, tots els acomiadats van ser readmesos sense perdre l'antiguitat que tenien.

La 'pau social' o la dignitat humana pel treball

El 1966, influïdes per la crisi econòmica que patien, les quatre empreses mineres més grans d'Astúries van sol·licitar al govern la participació estatal en la producció energètica. Llavors es va produir l'inici de la recapitalització per part de l'Estat franquista, un procés que va portar a la creació de l'empresa espanyola més gran del sector: Hulleras del Norte (HUNOSA). Aquesta nacionalització de pèrdues va significar el rescat d'una patronal que havia acaparat ajudes estatals sense invertir els beneficis obtinguts durant més de 100 anys d'extracció carbonífera en la modernització dels pous. Òbviament, però, no es tractava únicament d'un favor corporatiu a l'empresariat. Com reconeixia el 1992 José María López de Letona, conseller de l'Institut Nacional de la Indústria (INI) i ministre d'Indústria durant el franquisme, "les raons que van motivar la creació d'HUNOSA van ser d'índole social i són les mateixes que s'esgrimeixen avui", és a dir, "el manteniment del major nombre possible de llocs de treball" (*La Nueva España*, 15 de març de 1992).

En última instància, per tant, es pot dir que es va comprar la pau social. I n'hi havia per això i per a molt més. Com ha destacat Sabine Arnicke (dins del volum *Asturias: el declive de una región industrial*, dirigit per Holm-Detlev Köhler), l'Estat considerava els miners com "l'avantguarda del moviment obrer", motiu pel qual eren una "font permanent de problemes".

La 'reconversió' d'Astúries

El declivi d'Astúries com a regió industrial —i, en conseqüència, la seva depauperació—, el marca, curiosament, l'accés a La Moncloa del partit majoritari a la regió i a la zona minera: el PSOE. L'anomenada reconversió industrial duta a terme sota el govern de Felipe González va

castigar d'una manera especial el príncipat d'Astúries, on, després de la dècada dels 80, la taxa d'atur juvenil va augmentar més d'un 50%. Aleshores, els "socialistes" van invertir tres bilions de pessetes (una xifra que en aquell moment era immensa) en la política de "reconversió", que, malgrat el seu nom, va reconvertir ben poc. D'aquells fons (que no van ser aportats per Europa, sinó per l'Estat espanyol), al voltant d'un 60% va ser invertit en "sanejament financer".

Sovint s'argumenta, demagògicament, que aquelles ajudes van contribuir a consolidar salaris i pensions molt altes que "paguem entre tots". La política de prejubilacions a la mineria aprovada per l'administració pública no pot ser contemplada, però, al marge de la seguretat a la feina, un àmbit on l'experiència representa molt més que un grau: prejubilat un miner significa que la resta perdin un referent, ja que els veterans són qui, per l'experiència acumulada, garanteixen millor la seguretat de tots.

El cert és que, com hem vist, el miner *no ha estat sempre un obrer privilegiat*. Avui dia, les anomenades treballadores de *coll blanc* (oficinistes, administratives, etc.) posen el crit al cel i al·leguen que, en temps de precarietat com els que vivim, resulta un deliri "mantenir aquesta elit social". Aquesta pretensió, però, no té cap mena de sentit si ens

Des de 1939, hi ha hagut 600 morts al sector de la mineria

remuntem dues generacions enrere. Qualsevol persona que es prengui la molèstia de passejar per Astúries i preguntar a qualsevol miner (o familiar o conegut seu) se sorprendrà de sentir que, al món de la mina, no s'hi entra per gust o amor a la geologia. Ben al contrari, la "pura necessitat" (Sabine Arnicke) és la raó de base de la incorporació a l'ofici, davant la manca d'altres opcions. Des de la creació d'HUNOSA, la mina ha significat feina estable i ben pagada en una regió on l'atur juvenil era –i és avui– elevadíssim a causa de la política de destrucció de la indústria impulsada pel PSOE.

Arribada dels miners asturians al poble lleonès de Robla durant la marxa minera del 25 de juny

- Albert García

Miners 'versus' 15-M

Santa Bàrbara és la patrona de la mineria, però també és un pou d'Astúries i, alhora, l'himne dels miners, que glosa una catàstrofe ocorreguda al Pozo María Luisa. Aquest himne no ha desaparegut mai, ni tan sols ha hagut de resistir-se a desaparèixer, ja que forma part integrant i viva de la memòria col·lectiva asturiana. Avui com ahir, aquest himne miner es canta a les manifestacions i les mobilitzacions de suport a la lluita dels miners, que, al seu torn, el canten com a cançó de resistència.

Si el conflicte actual a la mineria destaca per alguna cosa no és per *qui* el protagonitza (encara que això impliqui una marca d'identitat), sinó per les *formes* utilitzades en la protesta. En el context actual de declivi de la protesta ciutadana al marge de les institucions de lluita tradicionals (sindicats, partits, etc.), l'auge de les protestes clàssiques –de la millor tradició de combat– dels miners s'ha convertit en un factor nou.

La resposta minera s'explica per l'alt grau de politització del col·lectiu, un fenomen que, gràcies a un índex de sindicació també molt alt (al voltant del 90% dels treballadors del sector estan afiliats a CCOO o SOMA-UGT), té una gran eficàcia a l'hora de mobilitzar-se. De fet, el conflicte no ha esclatat per manca de negociació –se sap que va existir–, sinó per la ruptura unilateral per part del govern, que va decidir retallar arbitràriament un 64% sobre les retallades pactades prèviament amb els sindicats miners.

D'altra banda, convé tenir molt en compte que, a Astúries, la paraula *miner* forma part de l'hegemonia social, cosa que fa que la protesta minera sigui vista com a necessària. Així ho demostra el fet que, durant la vaga general convocada el 18 de juny a tota la conca minera, l'aturada fos total, o la manca de discussió al voltant de les

xifres de participació (no interessa discutir si es va tractar d'un seguiment del 87% o del 99%). Així mateix, la manifestació posterior va ser multitudinària. Aquest suport social és el principal problema al qual ha de fer front el govern.

Si el govern cedeix davant dels miners, és probable que el 15-M assumeixi les vies més impetuoses de protesta

Què passarà ara que el govern, després de marginar i negar-se a atendre les (legítimes) reivindicacions del 15-M –moviment que va esgotar la paciència rebent cops a les places i portant fins al deliri la consigna de la *noviolència*–, ha topat amb una resistència explícitament *violenta*, que respon amb èxit i legitimitat social a la repressió? La resposta més probable és que l'executiu s'acabi veient obligat a rectificar. Sap que no pot fer-ho, però això no impedeix que ho acabi fent. Aleshores, serà molt probable que la *indignació* assumeixi les vies més impetuoses de protesta. No cal dir que la responsabilitat última d'aquest canvi serà del govern del PP.

Durant l'època d'auge del 15-M, les seves integrants van pensar (amb raó) que tot el vigor adquirit per la protesta no podia ser desatès i, en conseqüència, que les formes clàssiques de protesta utilitzades s'havien esgotat, fins i tot la desobediència civil. Tothom sembla oblidar que, per comprar la *pau social*, abans va ser necessari posar en venda –i al preu més elevat possible– la *guerra social*. Caldria recordar a PP i a CiU que sempre som a temps de sortir a vendre al mercat.

Miners del pozó Santiago tallan la A-66 en protesta per les retallades al sector

- Arianna Giménez

Ángel Strapazzón: “Ens sentim militants de la mare te

Ángel Strapazzón és integrant del Movimiento Campesino de Santiago del Estero (MOCASE), una de les organitzacions més actives del Moviment Nacional Camperol i Indígena Argentí, que, al mateix temps, també forma part de La Vía Campesina, un organisme internacional que agrupa milers de col·lectius camperols de diferents països. En el marc d'una trobada amb el Grup de Drets Humans i Sostenibilitat (Càtedra UNESCO, UPC) i Educació per a l'Acció Crítica (EdPAC) a Barcelona, conversem amb Ángel Strapazzón, que ens comenta la rellevància social i política de la Declaració dels Drets de les Camperoles i els Camperols, un document que té el propòsit de promoure la participació de les organitzacions camperoles a l'ONU sense la intermediació de l'Estat.

César Rojo i Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Podries contextualitzar una mica en quin moment es troba la lluita pel reconeixement de les comunitats indígenes i camperoles?

Curiosament, en el context d'aquesta conjuntura mundial contemporània dels últims 50 anys, després de 30 anys de llarga lluita, l'ONU va admetre la convenció del Fòrum Permanent pels Drets dels Pobles Indígenes. És a dir, els indígenes ja tenen el seu lloc a l'ONU, tenen dret de veu i, fins i tot, en alguns aspectes, de vot. L'última etapa d'aquesta lluita pel reconeixement va ser duríssima, hi va haver una vaga de fam a la seu de l'ONU a Ginebra i, en un moment concret, molta agressió psicològica. El Canadà és un dels estats que més s'oposa als drets dels pobles indígenes, ja que més de la meitat del territori els pertany. Llavors, aquest Estat occidental anglo-francès va intentar posar límits a tot això. L'any 2000, com a Vía Campesina, ens vam plantejar: per què no podem fer-ho nosaltres també? Molts companys i companyes indígenes ens van assessorar i... ja portem dotze anys de camí. L'abril de 1997, vam commemorar l'aniversari d'uns fets molts dolorosos: l'assassinat i el martiri de més de 30 companys del Moviment dels Treballadors Rurals Sense Terra (MST) a El Dorado dos Carajás. En una de les celebracions del Dia Internacional de la Lluita Camperola, una de les propostes que va sortir va ser disposar d'una convenció dels drets dels camperols a l'ONU. Va passar el temps i, fa un any i mig, es van començar a aprovar els diferents passos de la convenció, la Declaració dels Drets dels Camperols i les Camperoles del Món.

D'on procedeixen les persones que representen el camperolat a l'ONU?

La Vía Campesina Internacional està formada per més de 200 milions de camperols i camperoles del món, tot i que

encara no s'hi ha incorporat la Xina. També hi ha organitzacions de pobles indígenes i alguns pescadors artesanals, tot i que ells tenen les seves pròpies organitzacions. Llavors, som quatre grans organitzacions de productors d'aliments artesanals que seguim aquesta lògica agroecològica: camperols, pescadors, pastors i pobles indígenes; el mecanisme de representació també serà debatut amb productors de roba de l'Àfrica. Després, es debatirà tot en un congrés; òbviament, no es tracta que Vía Campesina tingui l'hegemonia.

—
“Les multinacionals es gasten milers de milions de dòlars per investigar tan sols set varietats de llavors, mentre que nosaltres, amb menys d'un milió d'euros anuals, protegim més de 240.000 espècies”
—

És un procés complex—que actualment es troba a Ginebra—i hi ha molts països llatinoamericans que demanen que algunes seus siguin rotatives i que la seu central de Washington comenci a circular pel món. Justament, els països llatinoamericans han convocat l'OEA a Bolívia; el discurs d'Evo Morales demanant una OEA diferent ha estat molt fort. Els països llatinoamericans i del Carib estan disposats a crear la Comunitat d'Estat Llatinoamericans i del Carib (CELAC) i a retirar-se de l'OEA; per tant, els EUA i el Canadà es quedarien sols. Nosaltres també lluitem per una ONU diferent que també inclogui els pobles.

erra”

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

Hi ha documents internacionals que reconeixen el dret a l'alimentació, a la terra... En què es diferencia aquesta declaració de la del camperolat?

L'Organització de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació (FAO) té un mecanisme interessant, que potser hauríem de reproduir si poguéssim canviar-ne l'enfocament, ja que, ara, el G-20 és hegemònic. La FAO té seus regionals i nacionals i, per tant, hi ha una possibilitat d'interlocució i interpellació directa de la societat civil. Hi ha un document que reconeix el dret a la terra –que es va aprovar a principis de maig– i s'està estudiant el dret a la pesca artesanal... El caràcter de la Declaració de Drets dels Camperols i les Camperoles és una convenció internacional, es tracta d'entrar a l'ONU amb veu pròpia. Una cosa és dir als estats que reconeguin el dret de ser productors d'aliments a quatre grans sectors del món i una altra molt diferent és poder parlar sense que cap Estat ens representi. Aquesta seria la característica principal d'aquesta declaració.

–
“No volem que altres parlin per nosaltres i que la matriu de l'agronegoci aparegui com l'única via possible de produir aliments”

Quins són els seus punts específics?

La primera part defineix com estan organitzats els camperols i les camperoles; són productors d'aliments, però no segueixen una lògica capitalista. Accedeixen als mercats locals, que es relacionen amb ells directament, i els seus productes tenen un alt contingut ecològic. Treballen la terra en grups familiars o de manera comunitària. Ens definim com a subjectes titulars de drets, no necessitem que vinguin a defensar-nos i que ens reconeguin com a pobres. Ens sentim militants de la mare terra i del camp. Creiem que estem desenvolupant una matriu econòmica i cultural diferent de tots els altres models del món, que, òbviament, no és capitalista. En segon lloc, la carta defineix que cada poble té la seva idiosincràsia diferenciada. Hi ha molts pobles indígenes que també entren en lògiques econòmiques no capitalistes i tenen una relació directa amb la mare terra; aquí hi ha una identitat molt gran. Avui dia, hi ha moviments camperols formats per persones que es van descobrir elles mateixes com a pobles originaris, és increïble! És clar que també hi ha hagut complicacions entre indígenes i mestissos; hi ha hagut disputes pel territori, però crec que estem començant a sentir que, estratègicament, hem de lluitar junts per la qüestió de la sobirania alimentària. L'article 3 tracta del dret a una vida digna i aquí descrivim totes les violacions i persecucions dels últims vint anys a l'Àsia, l'Àfrica i l'Amèrica Llatina arran de l'acaparament i la concentració de la terra que promou el neoliberalisme mitjançant la privatització de la terra, l'aigua, els boscos i la biodiversitat. Llavors, es tracta de posar fi a la idea que la terra és un bé mercantil. D'altra banda, hi ha el dret al territori, tal com l'entenen els indígenes, i també hi ha el dret a les llavors i al coneixement i la pràctica de l'agricultura tradicional, ja que la modernitat sembla que hagi arrasat aquests coneixements populars mil·lenaris que gestionen la terra de manera diferent. Les llavors són un dret de la humanitat, no es poden patentar.

Hi ha col·lectius de camperoles que es queixen que hi ha estats que privatitzen llavors i, al final, la mateixa gent que s'ha encarregat de mantenir-les durant generacions ha d'acabar pagant-les...

És clar, hem d'acabar comprant coses que hem mantingut de generació en generació, fent bancs de llavors, passant-les de mà en mà, cuidant-les i seleccionant-les... En aquest sentit, és molt interessant consultar la pàgina d'ETC Group (etcgroup.org), que explica que les multinacionals es gasten milers de milions de dòlars per investigar tan sols set varietats de llavors, mentre que nosaltres, amb menys d'un milió d'euros anuals, protegim més de 240.000 espècies. Fixa't en la quantitat de combustible que es gasta per produir un

quilo d'arròs i traslladar-lo de l'Amèrica Llatina als cantons suïssos, quan un pagès suís el pot produir amb deu centímetres cúbics. A la Xina, hi ha revoltes camperoles contra la soja llanoamericana, el mateix que diuen els pagesos llanoamericans respecte de la soja asiàtica, però a l'inrevés. Es queixen que els volen desallotjar violentament mitjançant grups armats per fer negoci. D'altra banda, també tenim dret als mitjans de producció agrícoles. Quants diners posen els estats neoliberals per finançar les grans cadenes agroalimentàries? I quants diners es destinen al camperolat que viu i treballa la terra amb la família? També volem que les comunitats puguin accedir als mitjans de comunicació gràfics i audiovisuals, no volem que altres parlin per nosaltres i que la matriu de l'agronegoci aparegui com l'única via possible de produir aliments.

Quines altres propostes podrien servir per millorar les condicions de vida del camperolat?

Volem poder determinar els preus i els mercats de la producció agrícola. Ens coarten la llibertat i ens posen traves perquè el mercat sempre el controlli l'intermediari, que sempre acaba sent l'elefant al costat de la formiga. Nosaltres demanem llibertat per poder determinar els preus amb el consumidor, que el mercat sigui proper i que els estats hi posin facilitats, en comptes de posar-hi traves legals. Ens sentim militants de la mare terra, per això també demanem llibertat d'associació i expressió, perquè els estats han criminalitzat els moviments i les organitzacions camperoles, que han patit persecucions i presó per defensar els seus drets. Un altre aspecte és el dret d'accedir a la justícia: si un pagès és pobre i no té mitjans per defensar la seva terra, els estats haurien d'ajudar-lo a defensar-se dels monstres que disposen d'advocats, diners, estudis...

–
“Si un pagès és pobre i no té mitjans per defensar la seva terra, els estats haurien d'ajudar-lo a protegir-se dels ‘monstres’ que disposen d'advocats, diners, estudis...”

Sovint, les cartes de drets es queden en recomanacions. Pel que fa a la jurisdicció, quin abast tindria comptar amb un fòrum a l'ONU davant dels estats?

De fet, els indígenes ens han explicat que, arran de la convenció dels seus drets, se senten amb més força. Ara és més difícil que una empresa minera desallotgi una comunitat camperola. Amb tot, hem de tenir algunes coses clares. Per exemple, el nou govern del Perú ens està decebent per la persecució que està fent dels pobles indígenes. És un conveni que obliga tots els estats. Per tant, tots els estats poden

ser demandats per l'ONU i els pobles indígenes poden demandar el seu Estat al Tribunal de la Haia, cosa que abans era impossible, ja que no hi havia cap suport de la jurisprudència internacional. Avui, això es pot fer. Els pobles indígenes que han patit violacions a Guatemala, Hondures i el Perú aquests últims mesos ja poden iniciar judicis internacionals. Tot això permet que les nostres lluites no es criminalitzin tant; podem obtenir suports, igual que qualsevol altre Estat. Això és fort, ens legitima per tot el que estem reclamant.

Per acabar, quins seran els propers passos que fareu?

Després de revisar la declaració, passarà a la sessió plenària, on serà aprovada pels estats o no. Hem estat fent tota la tasca de lobby Estat per Estat i, malgrat les reticències, ja l'han signada un grup de 77 països (integrat, sobretot, pels països àrabs), els països llanoamericans i del Carib, Austràlia i, finalment, la Xina, que ens ha sorprès perquè té un gran problema amb el camperolat. No obstant això, el Canadà i Nova Zelanda s'hi resisteixen; ja veurem què passa. Hem de lluitar, tal com han fet els pobles indígenes, i, si no, mobilitzarem la gent cap a Ginebra.

Tres col·lectius obren pas al grafit

Només cal fer una passejada pels carrers de Barcelona per comprovar el que diuen els escriptors i escriptores de grafit. Com a reacció a l'aplicació de l'ordenança de civisme que va entrar en vigor el 2006, els últims anys, els murals elaborats gairebé han desaparegut i han augmentat les firmes ràpides, també anome-

nades 'tag' o 'bombing'. Com a resposta, l'Ajuntament destina una despesa anual de més de quatre milions d'euros a netejar les parets. Associacions ben diverses com Difusor, Enrotlla't i Persianes Lliures ofereixen una alternativa regularitzada perquè la gent grafitera pugui expressar el seu art al carrer.

Anaïs Barnolas

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

El ministre de l'Interior, Jorge Fernández Díaz, va afirmar, el 18 de juny, que "un grafit representa una forma elemental de violència". La frase il·lustra la visió que tenen les institucions públiques sobre aquesta forma d'expressió plàstica que consideren un acte vandàlic i no pas de creació artística. Dario, botiguer de la marca d'esprais Montana, Zosen o Albert Castro, són escriptors del grafit que tenen una llarga trajectòria i tots tres coincideixen a afirmar que, de totes les ciutats d'arreu del món on han anat a pintar murals elaborats, Barcelona és la que els posa més pegues. L'article 20 de l'Ordenança de Mesures per Fomentar i Garantir la Convivència Ciutadana a l'Espai Públic de Barcelona (coneguda popularment com a ordenança del civisme), que va entrar en vigor el 2006, assenyala: "És prohibit realitzar tota mena de grafit, pintada, taca, gargot, escrit, inscripció o grafisme, amb qualsevol matèria (tinta, pintura, matèria orgànica o similars) o bé ratllant la superfície, sobre qualsevol element de l'espai públic".

Les institucions públiques consideren els grafit com un acte vandàlic i no com una creació artística

Com que, a banda de la prohibició, l'Ajuntament no va impulsar projectes o alternatives, l'efecte rebot ha estat l'increment de tags o bombings i la disminució de murals elaborats. Arran de l'aplicació de la normativa, van sorgir col·lectius com Enrotlla't, Difusor i Persianes Lliures, que pretenen aconseguir que la gent que escriu grafit pugui fer peces elaborades de manera regulada. L'Ajuntament va posar molts impediments a aquestes plataformes. L'arquitecte Jordi Llobell, impulsor d'Enrotlla't, assegura que "les expressions d'art al carrer només es duen a terme si darrere hi ha el consistori", com passa, per exemple, amb "els festivals Hipnotik o Bread and Butter". "Si vols pintar has d'anar a la perifèria, a fàbriques abandonades, a no-llocs", apunta Zosen.

"L'Ajuntament ha esborrat murals que ara estarien molt cotitzats"

Cansades d'esquivar les autoritats, moltes escriptores de grafit opten per marxar a d'altres llocs com Berlín o

Holanda o es queden aquí i fan les seves obres a no-llocs (perifèries, rieres, fàbriques abandonades) o bé en format quadre per vendre a les galeries d'art, cosa que "ha fet pujar molt el nivell", segons Valaz. "Però aquí no hi ha mercat d'art. Només venem a l'estranger", apunta Zosen. Dario destaca que, dins el col·lectiu, hi ha reticències davant el fet que el grafit es tanqui dins una sala perquè "no deixa de ser una involució del gènere".

Dario destaca que el consistori s'hauria pogut beneficiar dels murals que hi havia pintats per artistes que actualment són reconeguts. És el cas de la ciutat de São Paulo, on trobem murals de grafiters com Os Gemeos –actualment molt cotitzats– que l'Ajuntament no va esborrar en el seu dia i que, ara, s'han convertit en un reclam turístic del qual el municipi treu partit.

Xavi Valaz i Albert Castro recorden que la majoria de les ciutats tenen murs legals. "Almenys, quan s'estava construint la Facultat de geografia i Història de la Universitat de Barcelona, es van cedir els murs", recorda Valaz.

L'art urbà com una expressió crítica i de protesta

La part més interessant del grafit és la reflexió que estimula a les vianants. Llobell esmenta artistes com Jan Vormann, que es dedica a omplir els forats de les parets de pedra amb peces de Lego, o bé iniciatives que s'han fet a Barcelona, com la de pintar una creu que marca un hipotètic tresor al terra de la Barceloneta o l'episodi del Gaudí Tag: davant de la Sagrada Família, hi havia una paret amb la firma de l'arquitecte, amb la qual dos joves grafiters van voler manifestar que, si ells no podien fer tags, Gaudí tampoc. Com a acte reivindicatiu, es van disfressar d'operaris de les brigades de neteja i van esborrar la seva firma.

Ciutats pioneres en el grafit

Valaz destaca l'experiència de Filadèlfia com a cas exemplar: "Per iniciativa d'una persona que treballava al departament contra les pintades, es va acabar organitzant un festival de grafit durant l'any 2000 i es va crear un tour per a turistes que va recaptar cinc milions d'euros". També comenta la iniciativa Beautiful city de Toronto, mitjançant la qual han aconseguit que hi hagi una taxa que gravi la publicitat a l'espai públic per compensar la ciutadania. "Les empreses compensen l'excés de publicitat i paguen un impost que serveix per finançar projectes d'art a l'espai públic. D'aquesta manera, destinen uns deu milions de dòlars en art".

Mural de l'escriptor de grafit Zosen, amb la col·laboració de Pez, a Sant Adrià de Besòs

Grafit de Madre loe

Grafit d'Escif

Grafit de Thomas

Grafit de Miquel Wert

Difusor, obtenir murs de manera regularitzada

L'any 2007, un grup d'artistes va crear Difusor, l'associació que hi ha darrere el projecte Openwalls i el seu altaveu OpenWalls Conference, una trobada internacional on es conviden escriptors i escriptores d'arreu del món perquè reflexionin i pintin. Xavi Valaz, però, explica que, constantment, es troben que, quan un escriptor de grafit nord-americà reconegut fa un mural amb el que es va fer als Jardins de les Tres Xemeneies, "l'endemà, les brigades de neteja ja l'estan esborrant amb els rodets i els blocaires internacionals comenten la dificultat que hi ha a la ciutat per pintar murals".

El projecte Galeria oberta

El projecte Galeria oberta es va iniciar a la carretera de les Aigües de Barcelona. Després d'un període de negociacions, el districte d'Horta-Guinardó va cedir un espai perquè la gent que fa grafits pogués pintar de manera regularitzada. Però després de dos anys de funcionament, més de 300 autoritzacions entregades, prop de 250 intervencions i tres es-

deveniments públics gratuïts, les persones que impulsaven el projecte es van veure obligades a donar-lo per acabat perquè l'Ajuntament va substituir la tanca actual del Parc de les Aigües per una reixa amb l'argument que la nova instal·lació els permetria el control visual de l'interior del parc. Després de moltes negociacions i gràcies a la col·laboració del districte d'Horta-Guinardó, van aconseguir que els cedissin els murs del túnel de Mundet. El funcionament de Difusor és el següent: la persona es connecta a la web difusor.org, on pot descarregar una mena de permís i escriure el dia que vol pintar de manera anònima. "Creiem que és un model que funciona perquè es té un cert control de les actuacions que hi ha, es pot comprovar de manera legal la persona que està pintant i, si cap policia li demana explicacions, el grafitter pot ensenyar el document". Difusor també organitza tallers per ensenyar el jovent a pintar i, també, per fer-li veure la responsabilitat que té en fer-ho.

La iniciativa de pintar persianes

L'Ordenança Municipal dels Usos del Paisatge Urbà de la ciutat de Barcelona de 1999 prohibeix pintar les persianes perquè es considera que es troben a l'espai públic. No obstant això, Enrotlla't i Persianes Lliures han organitzat accions per pintar persianes, que han implicat que tant les autores de la peça com l'organització o fins i tot les comerciants (tot i que pintessin amb el seu consentiment) hagin hagut de pagar multes.

Xavi Valaz, de Difusor, critica que "Caprabo se salti la normativa amb les seves persianes pintades amb el logo i que l'Ajuntament no li posi traves". "Les persianes, quan l'aparador està obert, poden ser com vulguis", critica Jordi Llobell, d'Enrotlla't. "D'acord, no m'agradaria que totes les persianes estiguessin pintades, fins i tot hi estaria en contra, però tampoc m'agrada com estan ara, grises i brutes", apunta Marc Garcia de Persianes Lliures

Enrotlla't, un col·lectiu que reivindica les tanques

Enrotlla't és un col·lectiu creat per l'arquitecte Jordi Llobell amb l'objectiu de fomentar l'art urbà i millorar les condicions actuals del col·lectiu d'artistes. La plataforma va organitzar projectes com Art al Comerç, on va posar en contacte comerciants i artistes perquè aquestes poguessin fer la seva peça de lliure creació a les persianes. L'Ajuntament va autoritzar verbalment que 30 artistes pintessin les persianes del Mercat de la Llibertat. Tot i això, la iniciativa va comportar sancions per a Llobell. Per això, actualment treballa per aconseguir pintar les tanques provisionals de les obres "i que els promotors, ja que estan envaint la via pública, paguin una recaptació perquè es faci el grafit". "En principi

l'Ajuntament ha denegat la iniciativa, però ho ha deixat obert", assegura Llobell, que puntualitza que "la persiana és una composició arquitectònica que forma part de la façana, però una tanca no forma part de la composició de res".

Persianes Lliures, la iniciativa més criticada pel col·lectiu

El publicista Marc Garcia va crear la plataforma Persianes Lliures. A diferència de la proposta d'Art al Comerç que va organitzar Enrotlla't, Persianes Lliures no pacta el dibuix que es farà a la persiana amb les comerciants i, per tant, no es paga el grafit a l'artista, però, a canvi, hi ha llibertat de creació. Aquesta manera de funcionar és criticada per alguna gent que es dedica al grafit perquè, si ho tramita Persianes Lliures, les comerciants no paguen a l'artista per pintar les persianes i devaluen els pocs encàrrecs que poden rebre. Actualment, a Barcelona, la iniciativa està aturada arran dels problemes que han sorgit, segons Garcia, però sí que està en funcionament a Madrid, on ja s'han pintat 180 persianes seguint aquest sistema. Persianes Lliures ha dut a terme accions com anar a pintar a la presó de Quatre Camins amb la col·laboració dels presos o bé a l'Hospital Mental de Sant Boi. Segons Garcia, "l'art ha de ser el fil conductor, però la qualitat no és el més important; volem que el barri s'involucri, que ens retorni alguna cosa a la societat perquè, ja que ens cedeixen espais públics, tenim una responsabilitat i un deure".

El col·lectiu d'escriptores de grafit també critica el fet que l'impulsor de Persianes Lliures estigués negociant durant dos anys amb l'actual alcalde de Barcelona, Xavier Trias, per obtenir el suport del consistori, cosa que és mal

vista per un moviment que es mostra reticent a pactar amb les autoritats. "Se'm pot criticar perquè pacto amb l'Ajuntament, però ho faig perquè vull fer les coses ben fetes", argumenta el promotor de Persianes Lliures. "Jo he hagut de treballar molt per obtenir el suport d'autoritats com, per exemple, el del director del recinte hospitalari de Sant Boi", afegeix.

El col·lectiu tem que Garcia es converteixi en el representant i portaveu de tot el moviment del grafit i que, per poder pintar a la ciutat, s'hagi de fer a través del seu portal. A banda d'això, també se li critica certa mentalitat empresarial pel fet d'intentar obtenir beneficis econòmics d'una activitat artística contracultural.

Actualment, però, després de dos anys de negociacions amb l'Ajuntament, Marc Garcia ha impulsat el projecte Murs Lliures, que forma part de la plataforma artística Rebobinart. El portal de Murs Lliures permet que les artistes urbanes localitzin espais on poder col·laborar. "Tenim la mateixa manera de funcionar de Difusor, on el grafitter es pot descarregar el permís, però sense ser anònims", afirma Garcia. "De moment, l'Ajuntament ja ens ha cedit el mur dels Jardins de les Tres Xemeneies" i "la iniciativa ja ha rebut el premi BDigital a la Innovació Digital 2012 en la categoria d'idees innovadores i projectes pilot I+D+1", explica el seu promotor.

La idea és que "els artistes puguin pintar en condicions; estic treballant perquè, quan pugin a les bastides, estiguin assegurats". La idea és que la iniciativa vagi més enllà "i es puguin organitzar festivals, tallers de les escoles i accions de neteja".

Ser a tot arreu per créixer junts

FOTOGRAFIA: Jordi Borràs

Ser-hi. És essencial ser-hi. Arreu, en qualsevol àmbit, ser-hi. Aportar, des de la visió diferent de la realitat, sensibilitat i intel·ligència que sovint se'ns escapa. Una mirada que ens atura o un so que nosaltres no seríem capaços de crear. Donar les oportunitats a tots els qui formem part d'aquesta societat d'enriquir-nos els uns als altres, de sentir-nos fràgils a través de la fragilitat dels altres, de saber-nos fràgils, perquè tots ho som. Aprendre les lliçons de la lluita que representa haver nascut amb les cartes marcades i jugar la partida en un taulell on no sempre hi ha una casella per a tu. Fer aquesta casella és la feina de tots i permetre que les regles del joc canviïn perquè tots hi puguem participar. Aquesta és la grandesa de la diversitat. I fer sonar tots els instruments ben fort perquè allunyin la commiseració i la converteixin en una relació de tu a tu, amb orgull d'aprendre els uns dels altres. Per això hi hem de ser tots, en el taulell i en el concert de la vida, perquè, si hem arribat aquí, és per compartir el que tenim, que no és gaire, però sempre és molt més

quan s'hi suma una persona que és capaç de mirar la vida amb ulls permanents d'haver-se de superar. Quina gran lliçó per a tots els qui, sovint, pensem que ens ha de venir tot donat, que hem d'esperar que ens ploquin les oportunitats de present i de futur i que tots els concerts que protagonitzem, els altres els esperen. Quina gran lliçó conèixer els qui saben que el seu concert ja és un premi en si mateix, una experiència que no viuen només per als altres, sinó per demostrar-se a si mateixos que són capaços de vèncer la por d'un escenari, d'agafar un instrument que té un llenguatge que no sempre és fàcil i de fer sonar ben fort el seu cor i el seu cap més enllà de les incerteses que sovint els governen. Per tot això, per aquestes notes que no han de deixar de sonar, que hi han de ser sempre i que han d'inserir-se a tot arreu per fer-nos escoltar la bellesa de la seva lluita, per tot això: ni un pas enrere, només un, per saludar amb el cap ben alt quan us aplaudeixin.

Mònica Terribas

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanadirecta.info

ANÀLISI

Telesur aposta per una visió global del moviment de la indignació

sintetitzada força bé com el moviment iniciat per les estudiants, amb reivindicacions centrades a combatre la privatització i l'encariment de l'ensenyament, arriba al 2012 i incorpora reivindicacions que traspassen el marc educatiu per atacar el sistema. Com a tònica general dels cinc capítols, veiem que, a la hora d'explicar l'origen de tots els processos de lluita, s'exposen les raons i el rerefons amb molta claredat i sense dubtar a assenyalar el sistema capitalista i el poder de l'1% com a responsables del descontent social.

Les febleses que trobem en aquesta sèrie són la poca atenció a la repressió policial patida pels moviments Occupy i 15-M, entre d'altres, i les campanyes de criminalització a les quals ha estat sotmes el moviment. En el cas del moviment indignat a l'Estat espanyol, es dona una visió del 15-M centralitzada a Madrid i no s'analiza el moviment als altres territoris. Tot i així, *Especial Indignados, la lucha continua* constitueix un document periodístic que aconsegueix la seva finalitat; informar i posar les bases per a l'anàlisi dels moviments analitzats. RAMON SAMBLAS

Rius de tinta i hores de televisió s'han dedicat a la indignació com a fenomen social i polític als mitjans de comunicació de masses. No obstant això, pocs programes i documentals han aconseguit donar una imatge honesta i no distorsionada dels fets, si no han manipulat directament i descaradament les informacions que s'han generat al voltant del 15-M. De la mà del canal de televisió panamericà Telesur, ens arriba *Especial Indignados, la lucha con-*

tinua, una sèrie de cinc microreportatges sobre el moviment de les indignades, que es va retransmetre el 15 de maig d'aquest any per commemorar el primer aniversari de la indignació com a moviment al carrer. Aquestes cinc cròniques de pocs minuts de duració estan concebudes com a capítols d'un mateix documental. Els dos primers capítols es dediquen al moviment 15-M a l'Estat espanyol; el tercer al moviment de les indignades a Grècia, que es va agrupar al

voltant de la plaça Syntagma d'Atenes; el quart capítol, a la lluita del moviment estudiantil a Xile, i el cinquè i últim capítol, al moviment Occupy als Estats Units.

A tots els capítols, s'esbossa un retrat de les diferents lluites utilitzant les declaracions d'algunes de les persones que van participar als diversos moviments i que continuen fent-ho, així com imatges dels fets per il·lustrar cadascun dels esdeveniments. Si bé s'agrupen les lluites sota el nom de la

indignació i es reflexa la lluita a cadascun dels països com un fenomen global, cadascuna té els seus trets diferencials i així es mostra en cadascun dels capítols.

En el cas dels microprogrames dedicats a la indignació a l'Estat espanyol, explica que el moviment, lluny de desaparèixer o esvaïr-se -com s'ha intentat vendre des d'algunes tertúlies de ràdio i televisió amb suposats representants de l'opinió pública-, està implicat en el treball als barris. En el cas xilè, se

+INFO

Podem veure 'Especial Indignados, la lucha continua' a:

www.telesur.net/secciones/afondo/especiales/Indignados_Lucha_Continua

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista	DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?	DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere	El programa de punk de LaTele	DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpiritu.
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV	DI VENDRES: 21h. Programa de l'aigua	

GROOVES FRESCOS PER A L'ESTIU...

NEW BEATS

JA DISTRIBUÏTS DIGITALMENT!!!!

ESCOLTA'LS A SPOTIFY

WWW.WASBAMUSIC.COM

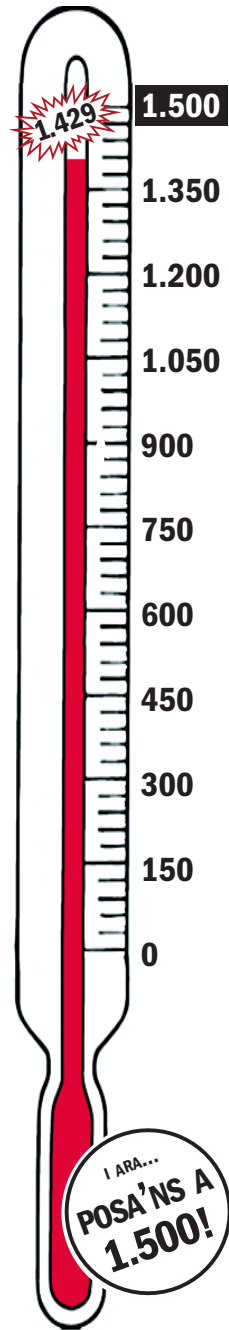
SR. WILSON - GOOD MAN STYLE

NICHE FLOW - CHILIN

LOS KALAKOS

. SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*MÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES
D'ENVIAMENT SI N'HI HA

Aquesta setmana la DIRECTA participarem als següents actes:

ATENCIÓ

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tereria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilar-dell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Esplugues, 46. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch · Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jornet · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodopau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Exposició del 4 de juny al 30 de juny

A l'Ateneu Popular Julia Romera - c. Sant Ramon, 51 (Santa Coloma de Gramenet)

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Butlleta de subscripció DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Sí No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-los servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EGIPTE · EL NOU PRESIDENT MOHAMED MURSI ES COMPROMET A FORMAR UN GOVERN DE COALICIÓ AMB LES FORCES REVOLUCIONÀRIES

L'exèrcit egipci corona un nou president civil i islamista

Marc Almodóvar
El Caire

L'anunci del resultat de les primeres eleccions presidencials des de la marxa de Mubarak es va viure amb una tensió enorme. Els cossos diplomàtics estrangers que hi havia al país van tancar les seves portes per recomanació de la policia, el funcionari públic va ser convidat a marxar casa i els carrers oferien una imatge insòlita, sense aglomeracions ni embussos. Amb els tancs protegint

L'anunci del resultat de les primeres eleccions des de la marxa de Mubarak es va viure amb una tensió enorme

els llocs estratègics una altra vegada, fins i tot es rumorejava sobre un possible toc de queda arran de l'històric anunci dels resultats. Després que els dos candidats s'haguessin autocoronat com a vencedors dels comicis i esperant que els sectors partidaris d'un i altre no acceptessin la derrota, algunes veus van arribar a afirmar que la guerra civil era a la cantonada. Res més lluny de la realitat, les guerres acaben amb acords de pau.

Per primera vegada, les urnes militars van coronar un president civil i islamista com a cap d'Estat del país més poblat del món àrab. Mohamed Mursi va assolir, segons els recomptes de la comissió electoral, 13.230.181 vots, un 51,7% dels sufragis, davant el 48,2% del candidat continuista Ahmed Shafiq. Malgrat que tots els monitors i observadors van reportar una participació baixíssima, sorprenentment, es va anunciar que havia estat superior al 51%. Es van anul·lar prop de 800 mil vots després d'escoltar les 456 denúncies presentades. La comissió electoral va utilitzar aquestes investigacions com a argument per justificar l'ajornament de l'anunci, tot i que molta gent sospitava que hi podria haver altres motius amagats.

De fet, l'anunci va arribar després de dies de reunions mig encobertes entre l'autèntic home fort de la germandat, Khairat Shater, i membres de la junta militar. Unes reunions que es produïen de manera simultània a les pressions que exercien la Casa Blanca i la Unió Europea sobre l'exèrcit per accelerar la sortida menys traumàtica possible de la crisi. De fet, els EUA i la UE ja havien manifestat la voluntat de trobar un president estable per reobrir les relacions comercials amb el Caire i Obama fins i tot havia plantejat l'opció de tallar l'ajuda milionària americana (1.300 milions de dòlars anuals) a l'exèrcit egipci.

Paral·lelament, els islamistes van exemplificar la pressió popular a través de l'emblemàtica plaça Tahrir. Per por de perdre tot el poder, els islamistes van tornar a intentar apropiarse a les forces revolucionàries i refer el divorci consumat durant aquest any i mig. Van assolir una aliança amb algunes d'aquestes forces, que van esgarrapar als islamistes el compromís de formar un govern de coalició que reflecteixi la diversitat de la societat egípcia. Un compromís que hauran de dur a terme com una de les primeres tasques del nou president.

Per por de perdre tot el poder, els islamistes van tornar a intentar apropiarse a les forces revolucionàries

La victòria electoral de Mursi certifica, finalment, el tancament del cercle de la disputa a dues bandes entre militars i Germans Musulmans que ha caracteritzat la transició egípcia i que s'exemplifica amb el canvi de cromos plantejat per la sentència del Tribunal Constitucional d'ara fa deu dies. Llavors, una sentència molt polèmica va deixar els Germans Musulmans sense el parlament, únic bas-

tió de poder dels islamistes, a les portes d'unes eleccions que els han acabat portant a una presidència sense poders.

Amb un exèrcit clarament recelós davant l'acumulació de poder dels sectors islamistes, la junta de Tantawi es va assegurar el control de la redacció constitucional i del poder legislatiu, fet que suposa la perpetuació d'una tutela militar que encara es podria allargar més de mig any. Ho van fer a través de l'anunci d'unes noves disposicions constitucionals, que van portar les manifestacions i les acampades a les places de tot el país per reclamar la fi del règim militar.

A més, van jugar amb l'amenaça de la presència del darrer primer ministre del rais, Ahmed Shafiq, a la segona volta electoral, garantida per la controvertida sentència del Tribunal Constitucional contra la llei d'aïllament polític. Un Constitucional presidit per Faruq Sultan, qui també presideix una Comissió Electoral que va traspasar les seves competències en transpassar la decisió a la alta instància judicial, que va fallar a favor de la presència del candidat continuista a les urnes. Una decisió inèdita si tenim en compte les gairebé deu candidatures anul·lades per la mateixa comissió que no van gaudir d'aquest benefici del dubte. Entre elles, algunes amb decisions contràries dels tribunals ordinaris i amb l'aïllament a candidats per tenir antecedents penals

del seu paper d'opositors al règim. A més, Shafiq va assolir la segona volta de les eleccions amb una diferència escassa de 600 mil vots, tot i que les acusacions de frau presentades als jutjats encara no han estat investigades.

Mursi es converteix en el primer president civil de la història d'Egipte des de 1952

Mursi es converteix en el primer president civil de la història d'Egipte, després de les quatre presidències militars consecutives des del cop d'estat dels oficials lliures de 1952. El futur president ha dimitit com a membre dels Germans Musulmans i com a president del partit Llibertat i Justícia de la germandat a l'espera de ser coronat el proper dia 30. Al seu primer discurs televisiu, el nou president va llegir un text llarg de mitja hora fent malabarismes polítics per satisfer tothom. El parlament lloava la memòria dels màrtirs, però també "la noble policia", l'exèrcit i fins i tot -i sorprenentment- els serveis secrets. "No us decebreu", va afirmar Mursi, abans de corroborar, per provar de fer l'ullet a les forces populars: "La revolució continua".

Celebració de la victòria de Mohamed Mursi a la plaça Tahrir

Les partidàries de Mursi van omplir el centre de la capital egípcia

COLÒMBIA • EL PAÍS BUSCA UNA SORTIDA A L'ETERN CONFLICTE AMB EL NOU I CONTROVERTIT MARC LEGAL PER A LA PAU

És possible el desarmament i la reconciliació colombiana?

Marta Martínez
Nova York

Oblidada injustament pels mitjans de comunicació des del declivi dels poderosos càrtels, Colòmbia vol dur a terme un procés valent de desarmament i reconciliació. La pau amb els grups armats podria estar a tocar, però, més enllà de la frontera colombiana, molt poca gent sap què són i què comporten el nou Marc Legal per a la Pau i el procés de Justícia i Pau.

El 14 de juny, el Congrés i el Senat colombians van aprovar la proposta de llei del president Juan Manuel Santos, el Marc Legal per a la Pau, per establir un procés de reconciliació i desmobilització de les guerrilles -bàsicament les FARC (Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia)- i els grups paramilitars. La norma implica la reforma de la Constitució i ofereix eines per a una possible negociació.

El 14 de juny, el Congrés i el Senat colombians van aprovar el Marc Legal per a la Pau, la proposta de llei del president Juan Manuel Santos

El nou marc pretén centrar-se en la persecució dels màxims responsables (no únicament de l'aparell militar, sinó també financer i polític), però sobretot dels grups guerrillers, i oferir la reinserció social a les persones que no hagin comès crims greus -fet que suposa no jutjar una quantitat significativa d'agents implicats. En aquest sentit, la proposta ha aixecat crítiques per totes bandes. Tant l'ONG Human Rights Watch (HRW) com l'expresident conservador Álvaro Uribe coincideixen a advertir que

Juan Manuel Santos saluda els soldats després d'un acte militar el 13 de juny de 2012

el projecte de llei, tal com està plantejat, deixa impunes greus violacions dels drets humans. José Manuel Vivanco, director del Programa de les Amèriques de HRW, escrivia en una carta dirigida al president Santos i al Congrés colombià que el nou marc atorga a la judicatura "la potestat de no jutjar i suspendre l'execució de penes contra membres de grups armats irregulars i agents de l'Estat responsables d'atrocitats".

En canvi, altres organitzacions internacionals, com l'International Crisis Group, consideren que el projecte és positiu, ja que obliga el país a definir quin procés de pau vol tirar endavant. Es tracta de "tornar a parlar de pau en un sentit de negociació i qualsevol mecanisme és bo perquè el país discuteixi quin tipus de solució vol", opina Javier Ciurizza, director del programa de l'ONG per a l'Amèrica Llatina.

A Colòmbia, moltes famílies han perdut el pare en mans de la guerrilla; a d'altres, els han segrestat un germà del qual mai més no s'ha sabut res; altres s'han vist obligades a desplaçar-se perquè els paramilitars

han envaït el seu poble o tenen un fill que ha estat víctima d'un atemptat per defensar la seva ideologia política. El conflicte armat que desdona Colòmbia des de fa més de 50 anys forma part de la vida quotidiana de la seva gent. "La tercera part

"La tercera part de la població colombiana té una víctima a la família; aquí no hi ha cap diferència entre societat i víctimes"

de la població colombiana té una víctima a la família. Això vol dir que, aquí, no hi ha cap diferència entre societat i víctimes", explica Camilo González, director del Centre de Memòria, Pau i Reconciliació.

El conflicte armat colombià és complex i difícil d'explicar per la seva extensió i pels molts agents

que hi combaten. Podríem dir, però, que es tracta d'un país on, durant dècades, el govern s'ha mostrat feble i incapaç de defensar la població, que -ja als anys seixanta- es va apropiat de l'ús de la força per lluitar pel domini de la terra i els recursos naturals. S'hi diferencien quatre actors principals: la guerrilla, d'extrema esquerra (principalment les FARC); els paramilitars (grups armats d'extrema dreta, contractats per protegir els interessos de grans terratinents, empresariats i narcotraficants), l'exèrcit i els narcotraficants. A banda dels actors directes, hi ha els milions de víctimes que pateixen el conflicte passivament, sobretot a les àrees rurals. Colòmbia compta amb més de quatre milions de desplaçades internes (el país amb més desplaçades internes del món, per sobre de l'Iraq, el Sudan o la República Democràtica del Congo) i centenars de milers de persones que han perdut alguna familiar o han patit les violacions, tortures, segrestos, reclutaments forçats, atemptats o execucions extrajudicials.

L'estiu de 2005, el president Álvaro Uribe va posar en marxa una llei molt ambiciosa, coneguda amb el nom de Justícia i Pau, per desmobilitzar els grups armats il·legals -principalment, els paramilitars-, que havien esdevingut completament ingovernables i extremadament poderosos en algunes regions del país, on van dur a terme matances civils terribles i van arrasar pobles sencers. Justícia i Pau va ser una llei controvertida, ja que oferia penes reduïdes als paramilitars, un cop entregades les armes, si confessaven tots els crims que havien comès davant del jutge.

Justícia i Pau va ser una llei controvertida ja que oferia penes reduïdes als paramilitars

L'aposta era arriscada, tal com s'ha pogut comprovar amb els pas del temps. Després de set anys en funcionament, la llei de Justícia i Pau només ha obtingut set sentències finals i ha condemnat onze persones. Més de 2.000 paramilitars desmobilitzats esperen el seu torn per ser jutjats i, al ritme actual, les veus expertes calculen que el procés es podria allargar gairebé un segle. Tot i així, prop de 400.000 víctimes s'han registrat per denunciar el seu cas i obtenir compensacions (indemnitzacions, habitatges, educació per a la mainada o ajuda psicològica, entre altres mesures). A més, s'ha obtingut informació suficient per investigar gairebé 1.000 polítics i més de 9.000 persones relacionades amb les xarxes de finançament i l'estructura dels grups paramilitars. Mentrestant, el conflicte continua actiu en alguns racons del país.

Colòmbia ha fet una aposta clara per arribar a la pau a través de la justícia. El temps dirà si ha estat l'encertada.

ÀFRICA · L'AUGMENT EXPONENCIAL DEL PREU DELS ALIMENTS I DEL TRANSPORT HA PROVOCAT UNA NOVA REVOLTA

La insurrecció popular contra al-Bashir arriba al cor del Sudan

Al-Bashir és president del Sudan des de l'any 1989

Marc Almodóvar
El Caire

Al-Bashir, el dictador que governa el Sudan amb mà de ferro des del cop d'estat de 1989, demanava comprensió per les mesures d'austeritat. Era la seva crida per posar fre a la insurrecció popular contra el règim de Khartum que està sacsejant el país més gran de tota l'Àfrica des de fa més de deu dies. L'origen de la *intifada* popular es troba al campus universitari de la capital sudanesa, on va esclatar la revolta contra la contínua inflació i les mesures d'austeritat imposades pel govern del Partit del Congrés Nacional (PCN).

El 16 de juny, un grup de noies estudiants va iniciar una protesta als dormitoris femenins de la universitat de Khartum. El motiu era l'augment exponencial del preu dels aliments i els transports. Aquests últims havien augmentat un 35% per decisió del governador tan sols una setmana abans. La marxa de noies va rebre el suport d'un grup d'estudiants abans de ser fortament reprimida per les forces policials i per membres de l'oficialista PCN, que van arribar a atacar les estudiants dins els dormitoris universitaris. La repressió va ser la guspira que va encendre la revolta que ja fa més d'una set-

mana que assota el cor del país. De la lluita contra l'augment dels preus, s'ha passat a una crida oberta per la caiguda d'un règim que porta 23 anys al poder.

La revolta s'ha estès a Khartum, Omdurman, Bahri (antiga Juba), Shendi, Obeid, Port Sudan i Gezira, entre d'altres indrets. Tot i que la majoria de protestes s'han originat als recintes universitaris,

De la lluita contra l'augment dels preus, s'ha passat a una crida per la caiguda del règim d'al-Bashir

la lluita s'ha difós a diversos punts de les ciutats. El moviment va rebre el suport de la judicatura i del col·lectiu de metges i, als mercats, els venedors i les venedores cridaven: "Estarem pagant els nostres deutes fins a la mort" mentre col·lionaven amb les forces policials. Per la seva banda, Anonymous va reivindicar l'atac a la pàgina web governamental.

El règim va respondre amb brutalitat. L'agència estatal de notí-

cies afirmava que les autoritats havien ordenat "actuar amb severitat contra els sabotejadors". Es tracta d'una policia que sol deixar la feina bruta a mans dels sectors partidaris del règim, que usen còctels *Molotov* i barres de ferro contra les manifestants. Els enfrontaments amb la policia van deixar centenars de persones ferides, moltes d'elles afectades per l'ús de gas lacrimogen. La nit del diumenge 17 de juny, es va reportar la presència de policies armats amb Kalàixnikov a les immediacions de la Universitat de Khartum. 40 activistes van ser detingudes el dilluns 18 durant una concentració davant la seu nacional del partit oficialista. A més, la policia va segrestar les edicions impreses dels diaris *Al Ahdath*, *Al Watan*, *Al Awdan* i *Al Jarida* i va denegar la publicació del número mensual d'*Al Midan*, òrgan de l'opositor SCP. Diverses periodistes van ser detingudes, entre elles, un britànic i una egípcia. Mentre les protestes continuen al país, les activistes esperen una gran convocatòria de cara al 30 de juny, quan es commemora el 23è aniversari de la fundació de l'oficialista Partit del Congrés Nacional.

Darrere del conflicte, trobem un règim despòtic desbordat per una situació crítica. L'economia del país es troba en forta recessió, accelerada després que la secessió del sud del mes de juliol de 2011 deixés el règim d'al-Bashir sense el 75% de les seves reserves petrolíferes. Després dels plans fallits de guerra de Khartum, el nou pla passava per la retallada de les ajudes. Venut com "un mal necessari", el 18 de juny, el govern va anunciar el pla d'austeritat, que incloïa l'aixecament dels subsidis als combustibles. En un país bloquejat econòmicament, aquesta retirada va provocar l'augment immediat del preu de la benzina (60%) i de productes bàsics com el sucre (40%).

Era el pla estatal per aturar l'augment d'un dèficit que el ministre de finances xifrava en 2.400 milions de dòlars. Després que la inflació assolís el 30% el mes ma-

ig, algunes veus expertes temen que les noves mesures només empitjoraran la fràgil situació que viu el país. Mentre el pressupost preveu un 82% de la despesa en seguretat i salaris polítics, tan sols un 3% es destina al sector agrícola (que és el sistema de vida del 80% de la població). La salut i l'educació representen, respectivament, el 2,4 i el 2,3% del pressupost esmentat. A més del sud secessionista, el Sudan manté conflictes armats de llarga durada a Darfur, Kordofan del sud i la vall del Nil Blau; uns conflictes que, segons alguns sectors opositors, "dessagnen l'economia nacional".

El pla d'austeritat va provocar l'augment immediat del preu de la benzina (60%) i de productes bàsics com el sucre (40%)

La revolta popular no ha comptat amb la difusió mediàtica d'altres insurreccions ocorregudes als països àrabs. Així ho denuncien les activistes, que creuen que hi ha un buit informatiu total als mitjans àrabs -fet que afecta la pre-

sa occidental- i que consideren que el seguiment que s'ha fet del conflicte és poc equilibrat en comparació del que han tingut altres processos populars a les mateixes cadenes. És el cas de la saudita Al-Arabiya o la qatariana Al-Jazira, acusades de seguir els dictats dels governs que les financen. Molta gent ha seguit el discurs del règim i ha denunciat que les revoltes estan instigades per "agents estrangers". Des del Golf, s'ha arribat a menysprear les revoltes i s'ha acusat el poble sudanès de poc intel·ligent i endarrerit.

Però les protestes no son aïllades ni noves. Seguint el rastre de les revoltes àrabs, Khartum va viure manifestacions contra el règim el 30 de gener de 2011. Convocades pel moviment Girifna (*la nostra repulsió*), les mobilitzacions van ser poc nombroses i reprimides mitjançant detencions policials, però van donar embranzida a l'augment de les protestes al llarg de tot l'any. Van ser especialment significatives les mobilitzacions estudiantils de Kassala l'octubre de 2011, la lluita contra els desallotjaments provocats per la construcció de la presa de Merowe o la insurrecció que va portar la població de Nyala a cremar la seu de l'oficialista PCN i les comissaries policials durant una setmana boja el mes de gener d'enguany.

Les protestes de Khartoum s'han estès per tot el Sudan

www.arccoop.coop

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org
REGIO 35 BAKOS · 08014 BCN · 93 298 99 47

disco 100

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL
www.ronda.coop

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

‘És cert, és així, sóc contradictòria i, què passa?’

El trio The Mamzelles irromp a l'escena musical amb ‘Que se desnude otra’

Al crit de *fucking vagina*, Bàrbara Mestanza, Paula Ribó i Paula Màlia muten en un trio arribat de Nebraska, amb perruques negres i vestits ajustats que s'obren pas en un món de llops amb destrals a les mans. Elles afirmen que tot va començar sense cap intenció en una festa de l'Institut del Teatre el 2010, però, des d'aleshores, no han parat fins que han tingut el seu primer disc a les mans, *Que se desnude otra* (Discmedi), produït per un veterà com Miqui Puig. Han passat per la final del Sonar i ja tenen a les esquenes el Premi Joventut 2011. Hi ha qui cataloga el seu estil com a *cabaret pop* i hi ha qui diu que és inclassificable perquè cada cançó és un món. Ara, la perla de The Mamzelles és el seu directe, un xou en tota regla i sense pèls a la llengua, on el trio es despulla i es talla les venes i on cal espavilar-se per no sortir-ne esquitxada. Les enganxem tornant d'un acte de promoció i, encara que cansades, Mamzelle Mali i Mamzelle Mess treuen tot el potencial que duen dins per riure una bona estona i fotre's de tot plegat.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

A les vostres cançons, hi surt la figura del llop, de fet, li dediqueu una cançó i tot, “Psychodelic Wolf”. És difícil obrir-se pas en aquest món de llops?

PM: Un 90% de la gent amb qui tractem són homes... fins i tot et diria un 95%. I és fort.

BM: No ens havíem adonat mai de fins a quin punt es nota el fet que no hi hagin dones. Jo, de vegades, sí que sento que em tracten diferent.

PM: I penses, tant de bo que, entre tota aquesta gent, hi hagués alguna dona, ni que fos una. Una dona, per favor... Clar, perquè nosaltres som conscients que som dones joves i, en el tracte amb els altres homes, cau la cosa aquesta d'“ai, les nenes aquestes, que mones”... Aaarggg...

BM: Això ens toca molt la pera, però hi ha vegades que tens sort i trobes alguna dona que et fa

THE MAMZELLES

Que se desnude otra

Discmedi 2012
The Mamzelles
Veus: Bàrbara Mestanza,
Paula Ribó i Paula Màlia

PM: I a més, quan la vam escriure, ara fa un any, les coses no estaven tan malament com ara; la cançó cada vegada és més actual...

Suposo que més o menys com un dels vostres ‘hits’, “Generació Tofu”... Què carai fa la vostra generació?

PM: Per mi, “Generació Tofu” és com tota una vida. Com a mínim, el que he viscut jo; sempre ha estat així, des de petits. És com una generació de joves que tenim molts problemes, perquè actualment estan passant moltes coses i... hi ha tanta cosa que... què fas? què pots fer tu? T'entra tanta cosa de tantes bandes que, al final, es converteix en una generació aturada.

“Hi ha hagut moments en què els llops se’ns han volgut menjar”

BM: És com un ascensor que s'ha quedat entre plantes. Jo em sento molt així. I les contradiccions no deixen de ser això, hi ha tants *inputs*, hi ha tantes coses... i estem tan perdudes... que dic que m'agrada el vermell i vaig de blau. El que proposem és dir, d'acord, és així, és cert, sóc contradictòria i què passa? Estem molt creuades, però estem tots igual.

comentarís més del tipus “Ostres, m'he pogut sentir identificada en una de les cançons perquè això i allò...”. En canvi, quan et trobes homes, sempre es valora molt la nostra part sexual o com som com a individus. Bé, no sempre, tampoc cal generalitzar... però és veritat que hi ha hagut moments en què els llops se’ns han volgut menjar.

Llavors què voleu ser, princeses o guerres?

PM i BM: Dones!

BM: Dones, que comporta les dues coses.

PM: És el que diem sempre; a les cançons, ens queixem que “nosaltres no volem ser princeses”, però... clar que volem! És bastant clar que sempre parlem de les contradiccions, com ara: “Jo sóc una dona independent, però tant

de bo que vingués un príncep i em salvés de tot això”.

BM: Es tracta una mica de l'acceptació. Dius, hòstia, quina merda que la societat sigui així i que jo hagi crescut amb Disney, que ha fet que jo vulgui ser una princesa, que em salvin, casar-me, tenir fills i bla, bla... Quina pena... Però també està bé fer la reflexió i acceptar-te a tu mateixa; sóc el que m'han fet i el que vull ser. I el més important, jo decideixo. **I un cop ens hem salvat de nosaltres mateixes, com ens salvem de la resta del món? A “Save me”, enumereu una bona rastellera de temes. De fet, és una cançó anticapitalista?**

BM: Jo crec que és una cançó que fa un retrat de la situació.

PM: Sí i també és una pregunta, perquè, al cap i a la fi, no et dona

cap solució. Hi ha d'altres temes on, en el fons, veus una esperança, però, a “Save me”, hi ha un punt en què dius: qui ens salvarà de tot això? I no ho sabem massa...

BM: La cançó no deixa de ser una repetició, una enumeració; ens ho prenem com això, com una foto. Ens trobem en un moment d'*impasse*; jo no sé si sempre ha estat així, però, com que jo només he viscut aquesta època, només sé això. Jo veig que hi ha tot de fletxes que ens estan apuntant i tothom -el món, la terra i els ocellets- t'està cantant: has de fer alguna cosa! heu de fer alguna cosa! canvieu el món! I mentre hi ha tota aquesta insistència, tu estàs patint i et sents petita i dient: Hòstia, què faig? Jo crec que la cançó és una vomitadeta...

DOCUMENTALS

'Guanyarem', un documental sobre l'advocat gironí Sebastià Salellas

El projecte, que va iniciar una campanya de micromecenatge, ja ha superat el pressupost estimat quan falten vint dies perquè finalitzi el termini.

Sebastià Salellas va ser homenatjat a l'estrena del documental 'Operación Garzón, 20 anys després'

Susanna Fulcarà
expressions@setmanaridirecta.info

Luc Salellas, periodista i fill de l'advocat, juntament amb el director de cinema Lluís Galter i el realitzador audiovisual Marc Planas, fa mesos que treballen en el projecte de creació d'un documental sobre l'advocat gironí. Sota el nom *Guanyarem*, el documental vol fer una reflexió sobre la trajectòria personal i política de l'advocat i activista gironí, amb la idea de resseguir els diferents debats que afecten l'esquerra rupturista dels Països Catalans. El documental constarà d'un seguit d'entrevistes a diferents personalitats del món de la política i dels moviments socials i culturals i també a familiars i persones de l'entorn més proper d'en Sebastià Salellas (Tià pels amics). Entre elles, destaquen Rosa Maria Salellas (germana d'en Tià), Benet Salellas (fill gran i continuador del bufet d'advocats), Joaquim Nadal, Mònica Terribas i diferents persones vinculades als moviments socials alternatius.

Sebastià Salellas va néixer a Viladamat (Alt Empordà) l'any 1949, es va llicenciar en Dret a la Universitat de Barcelona el 1979 i

quatre anys més tard, va obrir el seu propi bufet a la ciutat de Girona. Al llarg de la seva vida, Salellas va entendre i practicar l'advocacia com una eina de lluita per la justícia social i la defensa dels drets de la classe treballadora davant les injustícies perpetrades pel poder. De la seva trajectòria, destaca la defensa dels imputats a

Sebastià Salellas va entendre i practicar l'advocacia com una eina de lluita per la justícia social

l'*operació Estany* (l'anomenat *escamot Dixan*) i els pakistanesos detinguts al Raval de Barcelona acusats de voler fer un atemptat al metro o la denúncia al Tribunal d'Estrasburg dels múltiples casos de tortura ocorreguts durant les detencions de joves independentistes en el marc de l'*operació Garzón*. Els darrers anys, Salellas va combinar l'advocacia amb la docència i va fer classes de Dret

Penal a la Universitat de Girona fins que la polèmica que va aixecar a la facultat la seva participació en una conferència contra la llei antiterrorista com a ponent va posar fi a una col·laboració de deu anys. Salellas ens va abandonar l'any 2008 a l'edat de 59 anys.

A mitjans de juny, es va iniciar una campanya de micromecenatge a través del portal Verkami i ja s'ha aconseguit superar el total del pressupost estimat quan encara falten vint dies perquè acabi el termini. El procés de producció i enregistrament està previst entre l'estiu d'aquest any i l'hivern de 2013. Les primeres gravacions es faran a Viladamat, poble natal de l'advocat, durant la primera setmana de juliol. El documental es vol presentar en el marc de la cinquena edició del Memorial Sebastià Salellas que organitza cada any la Fundació Sebastià Salellas.

Guanyarem

Documental sobre l'advocat Sebastià Salellas
Un projecte de Marc Planas, Lluís Galter i Luc Salellas
www.verkami.com/projects/2245

DVD

Usted está aquí

(Cinebinario-Cameo, 2010)
Director i guionista:
Daniel Cockburn
Durada: 79 minuts

Inèdita a les sales comercials, *Usted está aquí* és una modesta producció canadenc que s'acosta atípicament a la ciència-ficció amb contingut filosòfic. L'obra té un aire de pel·lícula d'esquetxos: el realitzador va integrar idees per a diversos curtsmetratges en un sol film que dilueix el component narratiu habitual en el cinema per desplegar un entramat d'idees suggestives. Una dona que cerca per la ciutat documents trobats per arxivar, persones que infor-

men en tot moment sobre la seva situació geogràfica a un centre de trucades telefòniques, portes que no condueixen enlloc, estranys experiments conductistes... No hi ha concessions a l'acció, sinó fragments d'històries que recorden més a Borges o a Kafka que a les convencions de la *sci-fi* audiovisual. Domina un evident neguit existencial i s'intueix una possible crítica a la tecnologia com a element estandarditzador de les vides humanes. IGNASI FRANCH

DVD

Guest

(Versus, 2010)
Director i guionista:
José Luis Guerín
Durada: 124 minuts

El documentalista José Luis Guerín ha fet servir les seves estades a festivals d'arreu del món per bastir un estimulants diari de viatges. L'autor d'*En construcción* no mostra afany de protagonisme, però, en la selecció d'imatges, es pot detectar una certa atracció per l'excentricitat, pel personatge que se surt de la norma, sigui un predicador de discursos apocalíptics o un modest escriptor que ven poemes a peu de carrer. Però també hi ha moments d'explora-

ció de realitats llunyanes, testimonis que parlen dels seus entorns socials (a Cuba, a Colòmbia...) amb proximitat i sense les abstraccions de comentaristes especialitzades. Tot i emprar un equip mínim, l'obra resulta estèticament elegantíssima gràcies a la sensibilitat visual de Guerín, a un bell blanc i negre i a les irrupcions jazzístiques de la banda sonora. L'aparició de cineastes com Chantal Akerman o Jonas Mekas arrodoneix el conjunt. I. F.

DVD

Soborno

(Bang Bang Movies - Absolute Distribution, 1949)
Director: Robert Z. Leonard
Guionista: Marguerite Roberts
Durada: 98 minuts

Un agent federal nord-americà viatja a l'Amèrica Central per investigar una estafa i es veu implicat en una intriga que posarà a prova la seva ètica personal i professional: s'enamora de la dona d'un dels implicats en la trama. Amb una evident vocació comercial i popular (o populista), *Soborno* barreja els escenaris exòtics del cinema d'aventures i una trama de gènere negre amb diàlegs fatxendes, una especial atenció als dilemes morals, flirtejos... i

petites picades d'ullet a la imatgeria psicoanalítica. El veterà Robert Z. Leonard combina els jocs de llums i ombres propis del *noir* amb els recursos visuals d'un drama romàntic que vol dimensionar la bellesa d'Ava Gardner i Robert Taylor. La pel·lícula té molt de producte prefabricat, però diverses escenes especialment ben resoltes (i algun personatge secundari molt característic) poden guanyar-se un espai en la memòria de l'audiència. I. F.

expressions

LIBRES

Només és un principi

‘Ocupemos el mundo!’, un llibre per entendre el que ha estat el 15-M a escala global

ÁNGEL MONLLEO

Les places han estat els escenaris principals de les mobilitzacions de 2011

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Segurament, el 2011 es recorda com l'any de les grans mobilitzacions i les revoltes a tot el món. I precisament, *¡Ocupemos el mundo!*, editat per Icaria Editorial dins la col·lecció *Antrazyt*, és una bona eina per poder saber-ne més i, sobretot, per conèixer de primera mà el que ha estat l'anomenat *cicle rebel global*. El llibre és un assaig on diverses persones, moltes d'elles provinents dels moviments socials, fan una anàlisi de les mobilitzacions amb l'objectiu d'aportar una visió crítica sobre el moviment. Malauradament, a la majoria d'escrius, els manca la crítica; realment, al moviment 15-M, en general, li falta aquest judici i aquesta anàlisi més punyent.

De la cassolada islandesa a Tahrir
Des de l'ocupació de la Puerta del Sol a Madrid, passant per la primavera àrab i les vagues portuàries d'Oakland, se'ns presenten quinze capítols que transcorren a diferents indrets del món. Els primers vuit temes tracten diferents aspectes del que va ser el 15-M a l'Estat espanyol. Hi trobem el col·lectiu Madrilonia, que explica alguns antecedents a les indignades (com el moviment V de vivienda o Democracia Real Ya) i com es van organitzar les convocatòries, posant èmfasi al poder de la xarxa, o l'assaig de Guillermo

Zapata, titulat molt significativament: *Los nuevos panfletos, las nuevas plazas. Redes Sociales y movimiento 15-M*. Al capítol dels antropòlegs Andrés Antebi i José Sánchez, membres del grup de recerca Observatori de la Vida Quotidiana (OVQ), hi trobem petites idees que, des del punt de vista antropològic social i cultural, poden aportar moltes eines per parlar de la importància de l'espai on s'ha desenvolupat el moviment. Antebi i Sánchez també plantegen altres tesis, on apunten la vaga del 29-S de 2010 i la mobilització prèvia durant la qual es va ocupar el Banc Espanyol de Crèdit de la plaça de Catalunya com un dels precedents de les indignades. D'aquesta part, el text que aporta una mica més de llum sobre el futur del 15-M i que no es basa en el que va ser o en com va ser és el de la sociòloga Sandra Ezquerro, que parla dels nous horitzons del moviment. Ezquerro hi teoritza sobre el tipus de política que hauria de seguir el moviment per poder arribar a la transformació real i no quedar-se en la simple reivindicació.

Als darrers capítols, hi ha anàlisis molt brillants, com la que fa Santiago Alba Rico sobre les revolucions àrabs, i altres textos basats en el cas d'Islàndia, Portugal i Grècia o en el desenvolupament del moviment als Estats Units; amb l'assaig de Cinzia Arruzza, des d'Oakland fins a Wall Street. L'últim text del llibre, *Lladres del*

món uniu-vos, de Slavoj Žižek, ens ofereix una anàlisi molt interessant sobre l'anomenada violència en les diferents mobilitzacions.

En general, el llibre esdevé una eina -força generalista, però, en alguns casos, molt lúcida- per conèixer i saber més sobre aquesta revolta que s'ha viscut a escala mundial.

¡Ocupemos el mundo!

Occupy the world!
Diverses autores
Editorial Icaria
Col·lecció Antrazyt
Barcelona, 2012
206 pàgines

LITERATURA

“L'anarquisme o l'antiautoritarisme no poden estar deslligats de la cultura local d'un territori”

El col·lectiu Negres Tempestes acaba de publicar el '6è Recull de Contes Antiautoritaris', una iniciativa que, segons les persones que l'impulsen, es va crear “amb l'objectiu de potenciar la nostra llengua, el català”. També afirmen: “Voliem omplir un buit que nosaltres consideràvem que no existia, el de les publicacions antiautoritàries en català”. Els reculls de Negres Tempestes agrupen relats breus i il·lustracions que ens fan pensar i que serveixen per fer una denúncia d'aquelles injustícies creades pels diferents poders, que ens oprimeixen en nom d'un déu que sempre s'ha anomenat acumulació de diner i insolidaritat. Aquesta nova entrega està formada per quinze relats, escrits per dotze persones, i unes quantes il·lustracions. Podreu llegir contes que beuen de la fantasia i també textos que naveguen per les aigües del realisme i que poden estar ambientats en un temps passat o bé en el present. Parlem amb les persones que han fet realitat aquest certamen literari.

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Després de sis edicions, el projecte ja s'ha consolidat. Què aporten el certamen i el recull?

Creiem que sí, la gent ha respost molt bé al nostre projecte. Alguns autors han repetit en més d'un certamen i també s'hi van incorporant nous autors. Creiem que el projecte aporta un espai on la gent pot publicar els seus contes i, alhora, literatura antiautoritària en la nostra llengua. Volem fer entendre que l'anarquisme o l'antiautoritarisme no poden estar deslligats de la cultura local d'un territori i un punt clau d'aquesta cultura és la llengua, en el cas d'aquest projecte, la llengua catalana com a eina perfectament vàlida per a la difusió de les idees llibertàries.

Quin és el procés de treball per fer-lo realitat?

Primerament, hem de recopilar els contes i llegir-los per veure que encaixin amb les bases i per corregir les possibles faltes ortogràfiques. Després, comença el treball de cercar il·lustradors i, finalment, tota la feina de maquetació per, posteriorment, poder-ho enviar a impremta. Però, després d'això, encara ens queda una altra feina molt important, la distribució dels llibres, entre 200 i 300 exemplars, pels diferents locals i distribuïdores.

6è Recull de Contes Antiautoritaris

Diverses autores
Edita: Negres Tempestes
Pàgines: 112

Com valoreu el panorama literari en general?

Creiem que les editorials (fins i tot de les més alternatives) són poc valentes a l'hora de publicar textos en català i creiem que caldria fer més passos en aquest sentit. A més, hi ha un altre tema, el de les noves tecnologies, que no sabem molt bé com encarar. Però tenim present que potser acabaran amb els llibres impresos i, per tant, ens hi haurem d'adaptar. Tot i això, els reculls s'acaben penjant cada any a Internet perquè totdon els pugui llegir. L'any que ve, si tot va bé, es farà el setè recull.

Miquel Izard
Que lo sepan ellos y no lo olvidemos nosotros
El inverosímil verano del 36 en Cataluña
ISBN 978-84-92559-39-8 | 392 pàgs. | 22 euros

editorial · distribuïdora · llibreria web
www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial
virus

EXPOSICIONS

“És molt difícil viure sense cotilla i es paga un preu molt alt per sortir dels marges establerts”

L'artista Montse Pérez ens fa un recorregut per la seva nova mostra 'En cintura'

GUIOMAR CARRANZA

“Quan, als cursos de patronatge, preniem les mides, sempre em trobava que, el contorn de la cintura, les alumnes el preniem als malucs, on actualment acostumem a col·locar els pantalons. Això em va fer pensar que estem molt influenciades pel món de les tendències de la moda, que ens diuen constantment com hem de ser i quins pits, boca i cintura hem de tenir”. Aquest és el punt de partida de l'exposició multidisciplinària 'En cintura', una mostra creada per la polifacètica artista barcelonina Montse Pérez, actualment integrada per nou dones més que van participar en un dels seus tallers d'art i disseny experimental a l'escola Llotja. El punt en comú de totes les peces és, sens dubte, el teixit. Parlem amb l'artista just abans de la inauguració a l'espai de la Casa Elizalde i aprofitem per fer algunes reflexions al voltant de l'art i la cintura avui.

Estel Barbé

expressions@setmanaridirecta.info

La tirania de la cintura és un fet actual o històric?

No ens diferenciem tant de les nostres avantpassades que, per tendències de la moda, utilitzaven cotilla i s'exposaven a malalties, de la mateixa manera que nosaltres ens sotmetem a dietes espartanes i, en alguns casos, a passar per un quiròfan per posar-nos o treure'ns allò que ens diuen que ens falta o ens sobra. *En cintura* parla de tot això, de les distorsions a les quals estem disposades a sotmetre'ns per complir amb el cànon de bellesa que impera a l'actualitat.

“La base del canvi seria l'educació per generar persones amb ments creatives i cossos lliures”

Un dels punts interessants de la mostra és que no se'n presenta un únic concepte de cintura...

Com va passar de mostra individual a col·lectiva?

A mesura que avançava el projecte, em vaig adonar que la cintura parlava de moltes coses més. Les

Cintura i teixit són els eixos de l'exposició creada per Montse Pérez

dones perdem la cintura constantment, la majoria de vegades, pels cicles vitals (menstruació, embarassos, menopausa...). Així, la cintura se'm va escapar de les mans i vaig necessitar crear un projecte més ampli a través d'un taller d'art i disseny experimental que vaig crear i impartir a l'escola Llotja, on les participants van aportar noves sensibilitats. Finalment, un projecte personal es va convertir en un projecte col·lectiu.

Teixit i cintura. Quina relació hi ha entre aquests dos conceptes i com es plasmen a l'exposició?

La part més important de la meua feina és el teixit; per mi, és essencial modelar-lo, és molt versàtil i, a través del patronatge, he après a crear volums i formes que m'ajuden a donar cos a la peça, fet pel qual sempre és present en el meu treball. Vaja, no perquè hi hagi una relació directa amb la cintura, sinó que la relació és del teixit amb mi, en qualsevol dels projectes que he desenvolupat (*Fusions, Viatge a*

Ítaca, Uruz, Decostures, Deslectures).

Vivim encotillades?

Clar, és molt difícil viure sense cotilla i es paga un preu molt alt per sortir dels marges establerts. La societat no està pensada perquè pensis diferent d'ella. La base del canvi seria l'educació per generar persones amb ments creatives i cossos lliures. És llàstima que sigui el primer que retallen els nostres polítics. L'educació, com la sanitat, haurien de ser un valor intocable. Resulta que, al segle XXI, quan la informació està a l'abast de tothom, és quan menys sabem.

En cintura

Autora i directora del projecte: Montse Pérez

Inauguració: Dimarts 3 de juliol a les 19:30h.
Del 3 al 25 de juliol
Casa Elizalde
València, 302. Barcelona

ZONA LLIURE

CODI REBEL

Ordinadors sense sistema operatiu?

Daniel Martí
Membre de GnuLinux.cat

Durant els darrers anys s'ha pogut notar una davallada notòria del nombre d'establiments als nostres carrers, incloent aquelles botigues d'informàtica que utilitzàvem fins fa no gaire. Precisament, són els locals on es podia comprar maquinari lliurement els que jo trobo a faltar més. Encara recordo anar a comprar ordinadors d'escriptori per parts, un passatemps que no només era entretingut, sinó que et permetia endur-te a casa precisament allò que volies i res més.

Amb el pas de la crisi, moltes d'aquestes empreses han tancat les seves portes. I aquest fet no només afavoreix els grans centres comercials, sinó que fa que tots estiguem una mica més lluny de poder escollir què volem comprar. Un bon exemple d'això són els sistemes operatius de fàbrica. Ara per ara, Microsoft i Apple tenen contractes amb fabricants i distribuïdores per assegurar que gairebé tot sistema informàtic potent que es posi a la venda ja dugui un sistema operatiu instal·lat. El sistema operatiu

s'inclou al preu i és més barat que si es comprés per separat, però, malauradament, això fa que estiguem pagant per adquirir programari quan alguns volem maquinari.

Com a usuari de programari lliure, m'és ben igual quin sistema operatiu o programa hi hagi instal·lat dins el disc dur, no hi ha res que em pugui sobreescure. El que em preocupa greument és que paguem tots per un producte afegit al nostre maquinari sense permís i, a més, que sigui programari privatiu que ataca la nostra llibertat. Jo només demano que ens donin l'oportunitat d'escollir, de decidir si volem algun tipus d'extra al nostre producte o si el volem tal com és.

Personalment, trobo trist que, avui dia, un català tingui problemes per comprar un ordinador nou de manera lliure. Si t'és sort, trobarà un grapat d'establiments que venen ordinadors ultraportàtils barats amb Linux. Però, si el que busca és comprar un ordinador decent i fer-ho lliurement, no tindrà altre remei que comprar en línia. Realment, és una situació ben trista. Aquest monopoli ha arribat massa lluny.

agenda directa

BARCELONA

Escola d'Estiu d'Attac-Catalunya

Dimecres 27 de juny

18:30h Sala d'Actes: *L'economia com a fi o com a mitjà?* A càrrec d'Arcadi Oliveres i de Josep Manel Busqueta. *Què és democràcia econòmica? Creixement versus progrés. Autogestió.* Sala Carner: *Un sindicalisme pel segle XXI.* A càrrec de Javier Zapata, Josep Bel i Eloi Mallafré. *Noves estratègies de lluita sindical. Sindicalisme de quina classe? Intervenció en allò polític per part del sindicalisme. Vaga social.*

Dijous 28 de juny

18:30h Sala d'Actes. *Treball: ni amb tu, ni sense tu.* Amb Daniel Raventós, un membre de la CGT i Vidal Aragonès. *Reforma laboral, repartiment del treball, política de rendes: Renda Bàsica, salari mínim, salari màxim. Alternatives al treball assalariat.* Sala Carner: *Patriarcat: la dominació invisible.* Amb Rosa Maria Fernández, Conxa Llinàs i Cecília Gefaell. *Per què és invisible el patriarcat. Situació de la dona al món. Submissió inconscient.*

Divendres 29 de juny

18:30h Sala d'actes. Cloenda. *De la primavera àrab al moviment Internacional dels indignats i altres indignacions.* Amb Ferran Izquierdo Brichs i Carlos Taibo. Tots els actes a la Casa Elizalde. C. València, 302. Més info: www.attac-catalunya.cat

Dimecres 27 de juny

Xerrada 'Periodisme i Comunicació davant els conflictes socials. Nous reptes per a la construcció de la pau'

18:30h Àgora

Plaça de Catalunya, 9, 4t, 2a (cantonada Rambla Catalunya)

Amb Josep Cabayol, periodista, president de SICOM; Xavier Caño, periodista, membre d'ATTAC; Xavier Giró, professor a la UAB, director de l'Observatori de la Cobertura dels Conflictes; Joana G. Grenznér, periodista especialitzada en gènere i comunicació, La Independent i Pikara Magazine.

Organitza: Movimiento por la Paz - MPDL

La dansa de Medusa: Jornades cap a una teoria política antagonista postmoderna

BARCELONA, 2 al 10 de juliol

La Universitat Lliure de Sants creu que cal crear espais on el coneixement s'escapi de paràmetres com el pensament únic, l'adocrinament, l'homogeneïtzació i el mercantilisme que dominen aquest món globalitzat en què vivim. Les escoles i les universitats tradicionals mantenen uns lligams profunds amb les institucions i amb les empreses, fet que impedeix el desenvolupament lliure d'idees i orienta el coneixement exclusivament a satisfer les seves necessitats. Així doncs, cal treure l'ensenyament d'aquests centres de programació de cervells per portar-lo allà on sigui més necessari. Per fer-ho possible, ens hem plantejat la creació d'un espai de difusió de coneixement que hem anomenat Universitat Lliure. Curs d'estiu per debatre sobre el llibre *La dansa de Medusa*, amb el propi autor i qui vulgui venir. **Programa: Dilluns 2 de juliol** 19h Espai Obert. Presentació del curs: *La dansa de Medusa, un llibre simbiòtic per contribuir a una gramàtica política de la postmodernitat.* Les vies abandonades de la Modernitat. Un esquema general d'anàlisi, reflexió i debat. El cànon modern de la teoria política (liberal) i les seves alternatives genealògiques. **Dimarts 3 de juliol** 19h Espai Obert. Consideracions epistemològiques i metodològiques. Des de la Teoria Política. Antagonisme i agonisme: el locus d'enunciació. **Dimecres 4 de juliol** 19h Centre Social de Sants. Individu o simbiot? L'antropologia política i la teoria de l'agència. La fundació del dret i la natura del poder. **Dijous 5 de juliol** 19h Espai Obert. Abraham o Faust? Modalitats de contractualisme i instauració de l'ordre polític. La revocabilitat del contracte i la desobediència civil. **Dilluns 9 de juliol** 19h Espai Obert. Democràcia absoluta o limitada? Règims polítics i formes de govern: estabilitat i moviment. La governança impossible del Leviathan. **Dimarts 10 de juliol** 19h Espai Obert. Debat conclusiu. Adreces: Espai Obert. Violant d'Hongria, 71. Centre Social de Sants. Olzinelles, 30. Organitza: Universitat Lliure de Sants + Artefakte + El Tangram

Més info: www.sants.unilliuere.org

| La dansa de la medusa |

Cap a una teoria política antagonista postmoderna

Dilluns 2 de juliol, 19h / Espai Obert
Presentació del curs
La dansa de Medusa, un llibre simbiòtic per contribuir a una gramàtica política de la postmodernitat.
Les vies abandonades de la Modernitat. Un esquema general d'anàlisi, reflexió i debat. El cànon modern de la teoria política (liberal) i les seves alternatives genealògiques.

Dimarts 3 de juliol, 19h / Espai Obert
Consideracions epistemològiques i metodològiques
Des de la Teoria Política. Antagonisme i agonisme: el locus d'enunciació.

Dimecres 4 de juliol, 19h / Centre Social de Sants
Individu o simbiot?
L'antropologia política i la teoria de l'agència. La fundació del dret i la natura del poder.

Dijous 5 de juliol, 19h / Espai Obert
Abraham o Faust?
Modalitats de contractualisme i instauració de l'ordre polític. La revocabilitat del contracte i la desobediència civil.

Dilluns 9 de juliol, 19h / Espai Obert
Democràcia absoluta o limitada?
Règims polítics i formes de govern: estabilitat i moviment. La governança impossible del Leviathan.

Dijous 10 de juliol, 19h / Espai Obert
Debat conclusiu

Curs de teoria política 2-10 de juliol del 2012

Espai Obert
C/ Violant d'Hongria, 71

Centre Social de Sants
C/ Olzinelles, 30

Organitzen
Universitat Lliure de Sants
elTangram
ARTEFAKTE

Dijous 28 de juny

Privació de llibertat i control de garanties a Catalunya

19:30h Col·legi d'Advocats de Barcelona. C. Mallorca, 283, Aula 59. Amb Mauro Palma, membre i expresident del Comitè per a la Prevenció de la Tortura i altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants del Consell d'Europa i moderació de Lluisa Domingo, membre de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi d'Advocats de Barcelona. Organitza: Coordinadora Catalana per la Prevenció de la Tortura Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia del Col·legi d'advocats de Barcelona. Més informació: noticies@prevencion-tortura.org

I Visquen felices

20:30h Ca La Dona. C. Ripoll, 25. Nou projecte literari de relats lèsbics amb final feliç. Amb la participació d'Isabel Franc i altres dones lesbianes de vida alegre. Més info: www.visquenfelices.blogspot.com

Dissabte 30 de juny

Tercer Aniversari de l'Hort del Xino!

De 16h a 22h L'Hort del Xino Hi haurà Bingo hortera amb petits i grans premis. Cabaret d'espectacles: sevillanes, flamenc, cant, *break dance...* tot de proximitat ravalera! Sopar; tabulé, pizzes (estrenarem del forn de pa!) i degustació hortera de plats del món mundial! Aporta el teu plat! Amenitzat amb una mostra fotogràfica d'aquests tres anys de vida i amb la nova infraestructura de palets de l'hort. Organitza: L'Hort del Xino. Més informació: <http://hortdelxino.wordpress.com/>

Ni retallades ni repressió, no ens aturaran

11:30 Presentació de "Reraguarda en moviment" a càrrec dels seus impulsors. 12:00 Xerrada "La criminalització de la dissidència i els abusos policials a Catalunya" presentació de l'Informe

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de LaTele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniaratera@gmail.com

Projecte de joguines de fusta ecològiques busca compartir el projecte: www.ecofusteria.jimdo.com

> EL TEMPS

DIJOURS 28

Asfixiant seria l'adjectiu per definir la calor que patirem a mitjans de setmana. Vents en calma.

DIVENDRES 29

La canícula estiuenca arribarà abans d'hora. Amb valors diürns que s'enfilaran fins els 40 graus a l'interior.

DISSABTE 30

Més calor i sobretot més xafogor a la costa. Fins ben entrada la matinada es farà difícil dormir.

DIUMENGE 1

Ambient de nou xafogós. Humitats molt elevades al litoral durant la nit. Núvols d'evolució al Pirineu.

DILLUNS 2

Una petita bossa d'aire fresc en alçada desencadenarà tempestes fortes a les comarques de ponent. Perill de pedregades.

DIMARTS 3

Baixaran lleugerament els termòmetres i augmentaran els núvols a les comarques de la costa central i prelitoral.

de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans. 13:00 Xerrada "La politització de la justícia: un anàlisi legislatiu de les darreres actuacions policials a Barcelona". 14:00 Dinar popular. Després de dinar... Quintos i musiqueta... A Can Batlló - Bloc 11 (c/ Constitució, 19). Organitza: Assembla de Suport a Rubén i Andreu

Dimarts 3 de juliol
Inici de les Jornades Buscant Refugi
 De 18h a 21h Confederació Catalana d'ONG. C. Tàpies. 1-3.
 Programació: Dimarts 3 de juliol. L'Amèrica Llatina. *Què és la protecció internacional?*

A càrrec d'Anna Klevtsova, advocada del servei jurídic de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat. *Pel fet de ser dones: la persecució per motius de gènere al conflicte colombià, un delict invisible.* A càrrec de Maria del Rosario Vasquez, defensora dels drets humans colombiana, Taula Catalana per la Pau i els Drets Humans a Colòmbia. Testimoni d'una persona refugiada.

Dimecres 4 de juliol. L'Àfrica. *Els desplaçaments per violacions de drets humans a l'Àfrica: reptes presents i futurs. El reassentament de persones refugiades com a instrument de protecció i de solidaritat.*

A càrrec de Carlos Boggio, membre del Institut de Drets Humans de Catalunya. *El paper de les indústries extractives en el conflicte de la República Democràtica del Congo.*

A càrrec de Josep Maria Royo, investigador de l'Escola de Cultura de Pau. Testimoni d'una persona refugiada.

Dijous 5 de juliol. *Les revoltes al nord d'Àfrica i el Pròxim Orient: impacte personal i regional en refugiats i desplaçats.* A càrrec de Blanca Camps, responsable de l'àrea de drets humans al Nord de l'Àfrica i el Pròxim Orient de SODEPAU i Estel-la Pareja, directora de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat. *Els altres tipus de persecució.* A càrrec de Pascale Coissard, responsable d'incidència política i social de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat Testimoni d'una persona

Ni muts ni a la gàbia... a la presó per defensar Collserola?

BARCELONA
Diumenge 1 de juliol

La lluita contra el pla Caufec a Esplugues de Llobregat, mantinguda durant vint anys pel veïnat espluguà, ha tingut èxit: el pla està aturat. Tot i això, sis persones poden acabar a la presó a conseqüència de les accions de desobediència civil que van protagonitzar per aturar-lo. La jornada pretén compartir experiències de desobediència civil com a mitjà per defensar el territori, partint de la pròpia experiència i coneixent i analitzant-ne de similars. D'una manera dinàmica, vol aprofundir en la lluita popular contra el desenvolupament salvatge.

Programació:
 Tot el dia: *Expo Caufec: què és el pla Caufec? Ni muts ni a la gàbia?*
 11h Taller de desobediència civil i no violenta: quines fórmules (penjar-se, embidonar-se), quan, per què. Abans, durant i després de l'acció. Conseqüències legals.
 14h dinar popular.
 16h concert de Riu i tertúlia de sobretaula: *Lluita contra el pla Caufec: 20 anys de lluita i possible ingrés a presó.* Campanya Ni Muts Ni a la Gàbia.
 18h *Videoactius*: vídeos de desobediència i defensa del territori: Itoiz, Val di Susa, MAT...

Més info: [i www.canmasdeu.net](http://www.canmasdeu.net)

refugiada. Organitza: Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat
 Més informació i inscripcions: [cursos_ccar@cear.es](mailto: cursos_ccar@cear.es)

Dimarts 3 de juliol
Curs d'estiu 'Introducció a la sobirania alimentària'
 18 a 21h Palau Alòs
 C. Sant Pere més baix, 55.
 Programació: Dimarts 3 de juliol: *La Sobirania Alimentària i la seva relació amb el consum i el comerç.* A càrrec de Xavier Montanyès. Dijous 5 de juliol: *La Sobirania Alimentària i la seva dimensió internacional.* A càrrec de Xavier Montgat. *La Cooperació al Desenvolu-*

pament. A càrrec de Jordi Gascón. Dimarts 10 de juliol: *Sobirania Alimentària a casa nostra.* A càrrec de Germán Llerena. Dijous 12 de juliol: *Sobirania Alimentària i el moviment de consumidors agroecològics.* A càrrec de Xavier Montgat.
 Organitza: Xarxa de Consum Solidari
 Més informació i inscripcions: sibilització@xarxaconsum.org

GRANOLLERS

Dimecres 27 de juny
Presentació del llibre: 'Poder legal y poder real en la Catalunya revolucionaria de 1936'

19h Anònims, Menjars i Pensars
 Una obra imprescindible sobre la revolució espanyola. El govern de la Generalitat davant el Comitè Central de Milícies Antifeixistes i els diversos poders revolucionaris locals. Amb Josep Antoni Pozo González, autor del llibre.
 Organitza: Anònims, Menjars i Pensars

Dijous 28 de juny
Concert Steven Munar & The Miracle Band
 22h Anònims, Menjars i Pensars
 Una nova Miracle Band: amb Juliane Heinemann a la guitarra i la segona veu, David Fargo al baix i Jordi Farreras a la bateria
 Organitza: Anònims, Menjars i Pensars. Més informació: <http://www.myspace.com/stevenmunar>

REUS

Dijous 28 de juny
Nit de Marxa 2012!
 En el marc de la Festa Major de Sant Pere 2012, la Palma de Reus acollirà la 22a edició de la Nit de Marxa a partir de la mitjanit.
 Enguany, hi actuaran els grups High Times, La Bundu Band i Jungle Raiders & Akrata Sound Meets Fetitxe 13.
 Organitzen: Associació Cultural Regus i IMAC.
 Més informació: <http://www.campus-reus.org/node/753>

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dimecres 27 de juny
Presentació de la Plataforma Aturem Eurovegas
 19:30 Hotel d'Entitats
 C. Lo Gaiter del Llobregat, 31.
 Xerrada col·loqui amb Eva Yus (portaveu i gestora de comunicació de la Plataforma), Raül Bastida (portaveu de la Plataforma i naturalista de SOS Delta), José Garcia (portaveu de la Plataforma i vicepresident de DEPANA), Presenta l'acte: Rosario Amador (presidenta de l'AVV Nucli Antic).

Homenatge a Mujeres Libres

REUS I BARCELONA
27, 28 i 29 de juny

Mujeres Libres va ser la revolució a la rereguarda de la revolució social de 1936. Acte d'homenatge al moviment feminista ibèric més important del segle xx.

Programa: Dimecres 27 de juny a les 19:30h al Casal de les Dones de Reus (plaça Patacada, 9) **Dijous 28** a les 19h al Pati Llimona (Regomir, 3). **Divendres 29** a la Casa de la Solidaritat (Vistalegre, 15). Organitzen: CGT Catalunya i Dones Llibertàries

Més info: www.cgtcatalunya.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Barcelona
Dissabte 30 de juny
Cadena humana en defensa de la sanitat pública
 11:30h Hospital Vall d'Hebron
 Més info: cadenavh.wordpress.com

Girona
Dimecres 27 de juny
Rebuda a Felip Puig
 18h Espai Caixa Girona
 Plaça del poeta Marquina
 Convoca: Assembla Popular, CGT, COS, CUP, Endavant (OSAN), IAC, Maulets, SEPC.

ACTES DEL 28 DE JUNY
REUS: *Ni un pas enrere. Els drets i les llibertats no es toquen!* Dimecres 27 de juny, a les 18h. Casa Rull (sant Joan, 27). Col·locació de la bandera de l'arc de sant Martí i acte LGTB.
 Organitza: H2O

TARRAGONA: Col·locació de la bandera de l'arc de sant Martí. 9:30h. Pati de Jaume I. Organitza: H2O

GIRONA: Manifestació *Ni un pas enrere. Els drets i*

les llibertats no es toquen! 20h Pont de Pedra. Organitza: Comissió Unitària 28 de juny de Girona

LLEIDA: Concentració per l'alliberament lèsbic, gai, trans i intersex. 19:30. Plaça de sant Francesc. Convoca: AJLL, CSA La Maranya, CGT

BARCELONA: Dissabte 30 de juny. Manifestació *Ni un pas enrere. Els drets i les llibertats no es toquen!* 18:30h Plaça Universitat.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Mireia Calafell POETA

“Escric el cos des de la poesia”

Està escrivint un nou poemari. Avança a la DIRECTA que hi ha versos que diuen així: “ser dins d'un vaixell i no saber si vaig o vinc, si amb el trajecte arribo o en canvi estic marxant, si això que porto a la maleta és un record antic o un ‘souvenir’ que he comprat perquè riguem”. Fins ara, Mireia Calafell ha publicat dos llibres, ‘Poètiques del cos’ (Edicions Galerada, 2006) i ‘Costures’ (Viena Edicions, 2010), ambdós premiats. Forma part del Grup de Recerca Cos i Textualitat de la Universitat Autònoma de Barcelona, un treball que s'evidencia als seus versos.

Gemma Garcia
indirecta@setmanaridirecta.info

Atorgues una centralitat als cos quan escrius, algunes vegades com a presó i d'altres com a element alliberador...

Al cap i a la fi, és un camp de batalla, com va dir Barbara Kruger?

El cos és un espai on s'inscriuen els discursos sobre la identitat i apareix als poemes perquè, a més, té relació amb el meu treball a la universitat. Quan t'adones que Descartes era un home blanc, francès i de la noblesa, dius: ah! que les coses no són neutres! És molt important ser-ne conscient. No només em refereixo a Descartes, sinó a tota la tradició que hem rebut. Hem de mirar la història amb una altra perspectiva. Parlar de la identitat a través del cos vol dir que la identitat sempre té una marca i és de gènere, de classe, de sexualitat... sempre travessa per tots aquests discursos. Quan escric, el meu treball al Grup de Recerca Cos i Textualitat de la UAB hi és i vull que hi sigui. Escric el cos des de la poesia.

“A vegades, som tan a prop del terra que ja no podem caure, però la gràcia és la caiguda”

A més de la presència del cos, els teus versos volen desarticlar el binomi sexe-gènere. Quines eines utilitzes?

En molts poemes, sí que se sap que el jo poètic és el jo d'una dona jove que viu a Barcelona, però, en d'altres, intento trencar el jo poètic que és Mireia Calafell i que parla d'un tu, que és un home. Trencar-ho és fer que les pistes del binomi no hi siguin a través de

LUÍS TATO

l'escriptura. D'alguna manera, trencar les dicotomies pautades a l'hora d'escriure un poema és una posició política.

Què arriba abans, el teu interès pel cos o per la poesia?

Abans ja havia escrit, però el primer poemari (*Poètiques del cos*) es nodreix dels meus estudis. Vaig estudiar Humanitats i mai ningú no em va parlar de gènere ni va qüestionar l'hegemonia que hi ha darrere dels programes que ens ofereixen. Com podia ser que obrís un dossier sobre literatura universal i no hi hagués cap dona? Com a màxim Virginia Woolf. A més, la universal, era exclusivament literatura europea. Quan vam fer literatura llatinoamericana, en deien *altres literatures*. Quan t'omplen de teoria el desplaçament que percep -com al seminari Corporitzar el pensament- i comences a llegir, això passa a formar part de la teva vida. De fet, *Poètiques del cos* sorgeix del seminari; vaig demanar si podia escriure el treball a través de la poesia.

Per què tries la poesia?
La poesia em permet dir coses que no sé que vull dir. Amb l'assaig, em faig un esquema, racionalitzo, però, en canvi, amb la poesia, poques vegades m'assec pensant el que vull dir. És la poesia qui em contesta a mi mateixa. M'ha fet créixer molt.

A Costures, estructures els quaranta-cinc poemes en quatre parts. Quin significat tenen?

Cal dir que *Costures* és un títol trobat a posteriori. Tenia tota una sèrie de poemes i al poema “Coixí” vaig localitzar la paraula. Vaig pensar que el mot, amb quatre accions, podia tenir joc i encabir

els versos. “Escola de nenes”, la primera part, presenta poemes que tenen relació amb el jo poètic marcat pel gènere femení. “Acció de cosir” fa referència a l'acció de pensar i, per tant, inclou aquells poemes que tenen a veure amb teixir el pensament i la reflexió. *Costures* també és la tercera part “Sèrie de punts que uneix dues peces”. És perfecte per incloure els poemes relacionats amb la unió, la sexualitat i el desig. I finalment, la “Marca deixada per una nafra mal curada”, la quarta part, on apunta al tema del desamor.

“Sobre el que és i no és la poesia, l'únic que puc respondre és que, quan creia que tenia la resposta, la pregunta ja era una altra...”

Fuges de l'amor i el desamor romàntics...

Caure-hi és una por que tinc, però també sé que, per caure-hi, has de tenir una determinada idea de l'amor que no tinc. Crec que els versos que escric se salven de caure en el tòpic perquè sempre hi ha un punt de distància i ironia. “L'amor és infinit fins que s'acaba” o “Estimar és caure”, per exemple, que és el darrer vers de l'últim llibre. Expressat des de la perspectiva de deixar-te anar, d'assumir el risc, la importància del gest de la cai-

guda. I aleshores, que vingui el que hagi de venir. A vegades, som tan a prop del terra que ja no podem caure, però la gràcia és la caiguda.

La poesia no només se ceneix al text, també hi ha poesia visual, oral o sonora. Per què esculls aquesta forma?

Amb el projecte que tenim amb Miguel Marín, Sebastià Puiggrós i Elka Mocker incorporem música i visuals als recitals de poesia. Però no és diferent del que fa, per exemple, l'Eduard Escofet, que escriu una poesia perquè funcioni gràcies a la música. A mi m'agrada que els poemes puguin funcionar tant en un llibre com llegits a casa, però que, a més, funcionin amb la música. Sobre el que és i no és la poesia, l'únic que puc respondre és que, quan creia que tenia la resposta, la pregunta ja era una altra... Només vull respondre que és poesia a través del que escric i això és canviant.

Prepares un nou poemari. Què ens en pots avançar?

Tindrà a veure amb la reflexió sobre el temps. Amb el fet de ser la generació Ikea. Ja no tenim els discursos que ens servien per sempre i per tot, que és el mateix que dir que ja no tenim aquells mobles com els de casa els avis, que són els mateixos des que van entrar-hi a viure. Vull escriure sobre com ens marca la inseguretat i la fragilitat del temps. D'alguna manera, és una condemna perquè, quan les coses són molt fràgils, costa molt creure en un futur, però alhora, tot això ens salva. Que bé poder pensar que no tindrem aquests mobles tota la vida! Allò que ens condemna ens salva i a la inversa.

. LA COLUMNA

Alemanya-Grècia

Jordi Oriola i Colch
opinio@setmanaridirecta.info

Ales eleccions gregues, Merkel va intentar condicionar el vot dels grecs tot el que va poder, en una mostra de manca d'ètica democràtica. Tot i així, una força radical d'esquerres antiajustaments, fins fa poc minoritària, ha quedat segona per poc, i ja veurem com reacciona un poble que porta ja 11 vagues generals a la continuïtat del memoràndum... És un bon moment per recordar que el 1953 Alemanya no podia pagar els seus deutes fruit de les reparacions de guerra, dels préstecs de postguerra i d'haver-se beneficiat del Pla Marshall. En els Acords de Londres, 22 països, entre ells Grècia i l'Estat espanyol, van decidir renunciar a la meitat del que Alemanya els devia, i se li van estendre els terminis de pagaments fins a 40 anys establiment que no se superés el 5% de les exportacions, per tal d'impedir que l'economia alemanya s'ofegués. Amb aquest tractament de favor del seu deute, Alemanya va poder duplicar el seu PIB en sols 10 anys i recuperar-se de la crisi. Actualment, Alemanya imposa a Grècia que prioritzi el retorn dels préstecs, sense importar-li que

L'any 1953, Grècia i l'Estat espanyol van decidir renunciar a la meitat del que Alemanya els devia

pagui l'equivalent del 80% de les seves exportacions! La ironia històrica encara és més gran perquè Hitler havia obligat la Grècia ocupada a prestar-li 3.500 milions de dòlars i, un cop perduda la guerra, Estats Units i el Regne Unit van pressionar Grècia perquè renunciés al retorn d'aquest deute i també a la indemnització de guerra per haver sigut destruïda per l'exèrcit nazi, que sí van rebre Polònia (1956) i Iugoslàvia (1971). Grècia va reclamar, infructuosament, el retorn del deute el 1945 i el 1995. Actualment, aquest deute històric representaria, segons els experts, uns 575.000 milions d'euros que superen de llarg el present deute grec de 340.000 milions d'euros. D'altra banda, gran part dels diners que Grècia deu no hauria de recaure sobre la població grega perquè no va ser consultada sobre les grans compres d'armament a crèdit que van sobreendeutar el país. Coneixent aquests precedents podem deduir que la sortida a aquesta situació no és, ni de bon tros, pagar tots els deutes a qualsevol preu.